"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul **IV**, Nr. **60**, **IULIE 2008** Apare **DUPĂ jumătatea** lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.
Tel.: (021) 3223832 sau 0745074493; **e-mail:** cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Actualitate Ce-aţi pierdut din vedere (VI)
Zig-zag prin ţară Circuit în jud. Neamţ (III)
Atitudini Umanismul comunist în versuri
Ce ar fi dacă...?
Spiritualitate Confruntare iudeo-creştină
Carte legionară Cal troian intra muros (III)
Inedit Românii la Odessa (IV)
Corespondenţă Apel la raţiune (II)
Diverse Cărţi legionare donate Academiei
In memoriam Horia Zelea Codreanu
Concurs
Poşta Redacţiei

Editorial: ÎNTRE ZORI ŞI CREPUSCUL

***Pentru a înlătura orice confuzie sau orice încercare ulterioară publicării acestui articol de a fi socotită ca o discuţie NICADOR ZELEA CODREANU versus prof. ION COJA**, îmi voi declara admiraţia şi consideraţia pentru activitatea plină de tact şi hotărâre a domniei sale în slujba Neamului Românesc. De bună seamă, această luptă se poate da **de pe poziţii diferite** şi acest fapt nu micşorează meritele luptătorului, poate din contră: răul atacat din direcţii multiple să devină mai vulnerabil.*

Trebuie precizat însă de la început: **voi prezenta poziţia Mişcării Legionare în legătură cu „articolul" *„LEGIONARII ŞI COMUNIŞTII"* trimis pe site-ul nostru de dl. profesor.**
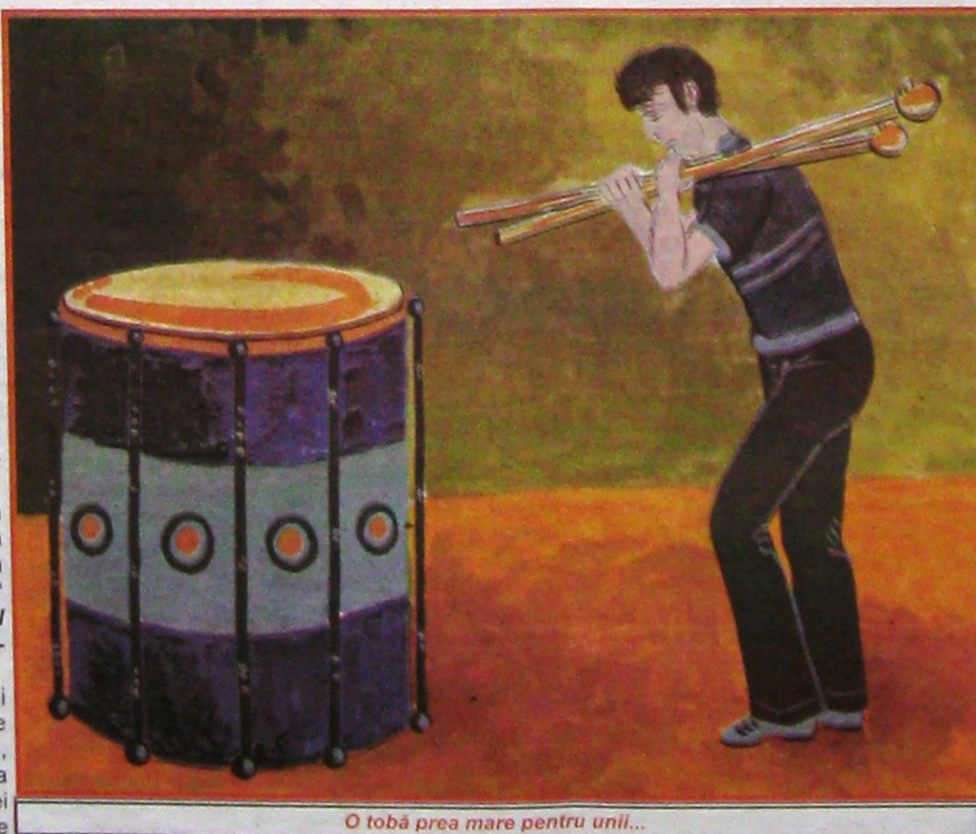
„Critica" afirmaţiilor d-lui profesor Ion Coja acolo unde sunt, după părerea noastră, neconforme cu ideologia legionară, cu spiritul doctrinei şi cu „sensibilităţile" noastre de orice fel, trebuie însoţită spre înţelegere de textul în discuţie, ceea ce va dubla mărimea lui.

Ideea de a pune faţă în faţă cele două ideologii mi se pare foarte potrivită din punctul nostru de vedere, căci vom avea ocazia să ne declarăm fermitatea poziţiei noastre de mişcare naţionalistă, să ne demonstrăm fiecare afirmaţie cu argumente precise; în acelaşi timp aş pune d-lui prof. Ion Coja **problema-„cheie de boltă" cu care în orice secundă a dialogului nostru pot desfiinţa orice afirmaţie a domniei sale şi a oricui referitoare la P.C.R.: *În 45 de ani de domnie, în care au avut timp să facă orice (în sens pozitiv), să demonstreze valabilitatea doctrinei, comuniştii nu au reuşit decât să distrugă totul în calea lor; cine îndrăzneşte să compare „guvernarea legionară" de 124 de zile cu cea comunistă de 16.425 de zile trebuie să se gândească de două ori.*** *Dacă în 45 de ani, dispunând de toate pârghiile puterii, uzând de represiune şi de teroare, de practicarea unei îndoctrinări forţate începând de la grădiniţă şi până la ultima suflare, nu au reuşit să-si apropie decât 300.000 de activişti, care la prima umbră de slăbiciune au trădat cauza care oricum nu era a lor decât aparent, ideea de a face o comparaţie în sensul de apropiere între cele două ideologii pare cel puţin forţată.*

În 1937 Mişcarea Legionară avea 500.000 de membri activi şi 500.000 de simpatizanţi, în situaţia în care

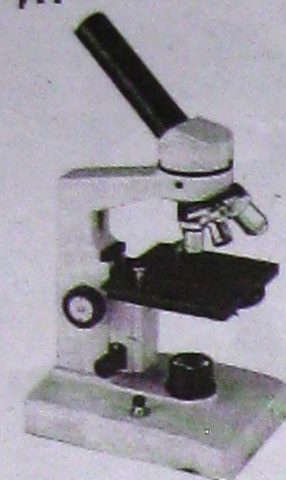
(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea Codreanu

O tobă prea mare pentru unii...

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (VI)
- ŞTIRI IULIE 2008 -

Dacă doriți să aflați NOILE PREȚURI LA COSTUMELE DE BAIE din România şi până la ce grad se poate exploata de către producători prostia omenească şi snobismul consumist, puteți intra în magazinul LA PERLA. Aici veți găsi costume de baie la 1.900 RON *(19 milioane lei vechi!!)*; dacă nu vă ține buzunarul, există şi ceva mai ieftin pentru dvs., la 1.600 RON (16 milioane lei vechi!!). Nu, nu este o greşeală, pur şi simplu body-guardul, pândarul magazinului, mi-a spus că *prostia şi boieria se plătesc*. Dați buzna, boierilor, că-i superofertă! In alt magazin, I.D. SARRIERI, în sfârşit, găsim "slipuleţe" "pentru toate buzunarele": 880 RON (8.800.000 lei vechi!). O cunoaştem bine pe Iulia Dobrin, patroana şi creatoarea cârpişoarelor. Era o fată modestă, a copilărit un tânăr camarad de-al nostru prin Sălăjean, într-un bloc cenuşiu de la marginea cimitirului. Timpul a trecut, ea a început să creeze chiloți de fițe pentru cosmopoliții comunişti din țara noastră şi odată cu asta i-a dispărut şi modestia şi subțirenia obrazului. De câte ori trece prin scara blocului unde stă acum doar mama sa, tot de atâtea ori nu mai salută pe cei cu care odinioară se hlizea sau juca şotronul. Păcat, Iulia. Dă-i prostului bani şi putere şi o să-i vezi caracterul. *De ce oare crede cineva că dacă a găsit o mână de idioți lobotomozați ce plătesc un produs de aproape 100 de ori valoarea sa reală, evident pentru că ei fură banii şi nu-i muncesc, de ce oare crede acel individ că a devenit brusc superior semenilor săi?* Sărmana Iulia şi săracii ei clienți

***

PRIMARUL CRISTIAN POPESCU (a nu se confunda cu Cristian Tudor Popescu jurnalistul) a fost poreclit "PIEDONE" doar datorită surplusului de zeci de kilograme de material adipos, total inutil şi la fel de periculos pentru sănătatea sa, ca şi persoana domniei sale pentru sănătatea societății româneşti.

Gigolo politic traseist, a obținut pe linie de partide (că sunt mai multe frecventate), o locuință socială ilegală, sponsorizări cu mii de euro din partea Loteriei Române pentru ONG-ul său şi alte mici sute de atenții care l-au ajutat şi îl vor ajuta să-şi ducă în continuare traiul într-un lux de neam prost ce se vrea a deveni, dacă deja nu a ajuns. („Care este", vorba lui *Vanghelie, cavalerul imaculat, cel negru*, ce şi-a aranjat toată vila de pe Bd. Dacia cu o izolație termică bugetivoră şi cu nişte termopane contribuabile de toată frumusețea - pe româneşte, din bani furați.)

Cristian Popescu, justițiar incoruptibil de turtă dulce, a fost inițial propulsat ca imagine, în primul rând de către postul de televiziune „Prima", tocmai pentru că umplea „la troc" de fiecare dată frigiderele angajaților de aici cu produsele confiscate comercianților în fața camerelor de luat vederi ca fiind "neadecvate", stricate, expirate. Am mâncat personal din aceste produse primite de la actualul primar şi pot spune că erau un deliciu rar întâlnit, nimic mai minunat pe pământul acesta.

Astfel de indivizi, Cristian Popescu, Rovana Plumb - un alt fals Zorro al politicii româneşti, fosta şefă a Corpului de Control al Guvernului, Mugur Isărescu - singurul mason român membru al C.F.R. (Council of Foreign Relations), omul Băncii Mondiale şi al evreilor care îl țin de 18 ani în fruntea B.N.R.-ului prin şantajarea statului român, oameni cu funcții grele şi foarte grele în aparatul de conducere a țării, sunt de fapt persoane foarte şantajabile şi/sau foarte corupte.

La fel şi majoritatea parveniților de la putere, dar vorbim strict despre cele trei cazuri pentru că fac parte dintre indivizii cu care un camarad al nostru a avut cândva contact personal, el fiind cunoscut în cadrul firmei unde lucra, sub porecla de "Comisionarul". „Mici atenții", fleacuri, nimic deosebit pentru ei. Pe Cristian Popescu chiar l-a dus până la poarta Ambasadei Americii pe data de 28 iulie 2006 pentru a-şi lua viză turistică după ce avusese o "recoltă" mănoasă în acel an. Datorită conturilor supraponderale din bancă şi proprietăților personale marca „Piedone", a obținut viză până în anul 2016. Rovanei Plumb îi ducea ceasuri exclusiviste "din partea casei" pentru a evita controalele guvernamentale. Aşa mergea treaba, mai ungeai aici, mai ungeai acolo, ca băieții. Când obținea comisioane grase de la alți tovarăşi hotărâți care făceau afaceri de milioane de euro, Rovana, săraca, trebuia să împartă peşcheşul cu primul ministru, Bombonel. Aşa era regula. La Mugur Isărescu s-a dus cu punga de plastic (pentru a nu bate la ochi) plină de aur. Unde credeți? Chiar în sediul B.N.R.-ului.

***

Dacă noi, ortodocşii, tot nu am reuşit să facem o Catedrală a Mântuirii Neamului, atunci s-a gândit BISERICA UNIVERSALĂ să facă în locul nostru **o** *"CATEDRALĂ A CREDINȚEI" pe Şos. Fundeni nr. 11 din sect. 2 al Capitalei.*

Aici pot veni orice fel de culte, probabil şi musulmani şi troli şi ştruli şi prelicurici şi ştrumfi şi minimarțieni şi klingonieni, care cu ce are, cu furci, cu topoare sau chiar cu OZN-ul din dotare, proaspăt recunoscut de către Biserica Catolică.

Şi printr-un sincretism absurd şi ridicol al tuturor cultelor, iată că s-a implementat şi la noi prima Catedrală „Undenominational" importată din statul masonic şi desacralizat, America.

Duceți-vă să vedeți cum se tăvăleşte lumea adunată în fața, în Biserica Universală, şi ce sunete de urangutani în călduri scot, de ți se ridică părul măciucă în cap. Această „activitate spirituală" ("spiritistă" cred că ar fi un termen mai potrivit) se desfăşura înainte în incinta fostului cinematograf "Cosmos" de pe Şos. Pantelimon, la capătul de linie al tramvaiului 14.

De unde au avut ăştia bani să-şi construiască monstruozitatea asta de biserică? Din muncă cinstită? Din donațiile enoriaşilor? Mult mai onest era dacă se numea Biserica Mondială, izvor de spiritualitate globalistă, slujitoare a Guvernului Mondial.

Se încearcă a se REÎNFIINȚA zilele acestea SINDICATUL CREŞTIN ORTODOX din perioada interbelica, tocmai din acest motiv, tocmai pentru că sunt preoți în provincie care încep să vadă lucrurile aşa cum sunt în realitate (în perioada interbelică Sindicatul Creştin Ortodox era în opoziție cu patriarhul de atunci, Miron Cristea, care era mason).

Fața de această încercare sindicală, purtătorul de cuvânt al BOR a răspuns: *"De ce să facem acest sindicat, ca să luptăm împotriva lui Dumnezeu?"* ***Nu, domnilor,*** căci cine luptă împotriva lui Dumnezeu este un ansimit! ***Ci tocmai pentru a lupta împotriva celor care luptă împotriva lui Dumnezeu chiar din interiorul Bisericii!*** *Nu se poate sluji în cadrul BOR şi lui Dumnezeu şi "Marelui Arhitect"!* Care arhitect, ce şcoală a făcut ăsta şi când a terminat Facultatea de Arhitectură?! Masoneria nu are ce căuta în Biserică! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni decât dacă are un caracter mai mult decât discutabil şi îndoielnic. Ne facem că întoarcem capul în partea cealaltă şi că nu vedem despre ce este vorba. **Politica asta a struțului este total păgubitoare pentru toată lumea.** Gata cu "fereala" de cuvinte, cu eufemismele, cu ideile preconcepute.

Ce caută în BOR un individ ca evreul Armand Munteanu, despre care fiecare preot de bună credință ştie că este mâna Ocultei!? Ce caută acest evreu într-un post cheie, vital pentru sănătatea Bisericii Ortodoxe Române, pus să împartă posturile cele mai importante?

Nu ne răspundeți că este un evreu creştinat asemenea lui Steindhardt, nu maculați memoria lui Steindhardt! Un evreu creştinat nu împarte posturile Bisericii doar pe baza "atențiilor" şi nu controlează preoții la sânge dacă aceştia corespund vederilor „Marelui Arhitect", secularismului sau iudaismului.

A ajuns Patriarhul "să cadă la pace", astfel încât declară că orice entitate recunoscută ca şi cult în țara noastră, poate să-şi expună simbolurile religioase în şcoli.

Oricare?! Şi Martorii lui Iehova?!

Aşteptăm cu interes steaua lui David în locul portretului lui Ceauşescu. Sau a „Marelui Arhitect". Ar fi mai cinstit aşa, şi poate lumea ar înțelege ce se întâmplă de fapt.

Ce face BOR când homosexualii mărşăluiesc pe străzi?

Ce face BOR când francmasoneria din aparatul de stat românesc a desființat singurul spital creştin ortodox din România - am numit aici spitalul Christiana? Aşezământ creştin fără şpagă, fără jignirea bolnavilor, fără avorturi, fără mitocănie şi limbaj vulgar sau brutal, fără dorința de a jumuli bolnavul de tot ce are pe el.

Citiți cartea de referință a lui N.C. Paulescu, marele nostru savant şi om politic, descoperitorul insulinei, carte intitulată "*Spitalul, Coranul, Cahalul, Talmudul şi Francmasoneria*". Vi se va lămuri şi ce este cu desființarea spitalului Christiana şi cu desființarea capelei din acest spital, capelă ce a fost transformată în depozit, aşa cum bolşevicii transformau bisericile în grajduri pe vremea lui Stalin. Se desființează lăcaşurile de cult şi după 1989, căci intrăm într-o nouă etapă a ateismului şi ignoranței. A început chinul durerilor...

Dar noi suntem pregătiți de orice variantă: ***"De-o fi una, de-o fi alta, ce e scris şi pentru noi: / Bucuroşi le-om duce toate, de e pace, de-i război"!***

***

După ce s-a făcut un întreg serial în revista noastră cu acest subiect al CONTROLULUI ABSOLUT AL MASONERIEI DIN SPATELE GUVERNELOR față de cetățenii planetei, lucrurile încep, încetul cu încetul, tot mai mult să prindă contur.

TRAFICUL PE INTERNET în UE va fi supravegheat pentru a preveni download-urile ilegale (descărcarea, copierea) şi folosirea aplicaților fără permisiunea autorităților.

Aplicațiile software vor fi declarate ilegale în Europa dacă nu vor fi certificate de către o autoritate administrativă din UE.

Cine va certifica această autoritate, pe ce criterii vor fi aleşi membrii ei şi mai ales *de către cine* va fi făcută selecția?

Navigarea liberă pe internet nu va mai exista, traficul de aici va fi supravegheat.

Se lucrează la această oră la "lista aplicațiilor software autorizate care să fie folosite pe internet". Acest lucru *va compromite dezvoltarea neîngrădită a acestui domeniu, sub aparent inofensiva mască a interzicerii descărcării şi copierii de materiale soft (filme, muzică) pentru care nu s-a plătit licență.*

Se aşteaptă ca Directiva să fie votată în luna septembrie a acestui an în plenul Parlamentului European. Directive şi Ordonanțe de Urgență pentru nici o urgență!

Direcția actuală de cenzură şi supraveghere a internetului nu este un act izolat, ci face parte dintr-un plan urmat la nivel global. Trebuie amintit aici nu doar legislația pregătită în acest sens de Franța şi Marea Britanie, ci şi ideea de a înregistra bloggerii din UE, apoi *legea recent adoptată de către Suedia privind monitorizarea traficului de telefon şi e-mail care trece granițele țării*, precum şi cea ce se pregăteşte în secret în Statele Unite, chipurile cu privire la piraterie, aşa numitul ACTA (Anti-Counterfeiting Trade Agreement) la care urmează să se realizeze mai multe țări din

lume. Un fel de Patriotic Act la nivel de internet. *Întotdeauna o măsură dictatorială va fi justificată printr-o explicaţie deontologică a "democraţilor"*.

Benjamin Henrion, reprezentantul unei organizaţii non-profit dedicată stabilirii unei pieţe libere în IT, a avertizat că "**până nu demult, Uniunea Sovietică cerea înregistrarea tuturor maşinilor de scris la autorităţi**". Dar acelaşi lucru, plus alte seturi de măsuri draconice, *aveau loc şi în România Socialistă, când toată populaţia care deţinea maşini de scris, inclusiv persoanele trecute de 80 de ani, trebuiau să meargă cu "obiectul reacţionar" în braţe,* printre nămeţi (sau tras cu sania), pentru a ajunge iarna la Miliţie, anotimp în care aproape invariabil se cerea efectuarea de probe scrise cu respectiva maşină de scris. **Timpurile nu s-au schimbat deloc.** ***A avut loc doar distrugerea titulaturii globalismului de tip vechi numit "comunism"***: aceiaşi oameni cu aceleaşi mentalităţi, sau urmaşii lor cu sânge de sclav şi Iudă. ***Doar modernizarea controlului şi înlocuirea metodelor.***

Din toamnă guvernele vor decide ce software poate fi folosit pe internet şi vor putea interzice accesul la reţeaua mondială a utilizatorilor care descarcă filme documentare ce contrazic variantele oficiale cu subiecte tabu, precum holocaust, Hezbollah, francmasonerie, Palestina, sionism, Ernst Zundell.

Vă recomandăm, în numele democraţiei, al libertăţii de opinie şi al respectării drepturilor omului, să descărcaţi multe, cât mai multe astfel de filme de pe internet, pe care să le copiaţi pe cd-uri pentru a vă uita la ele ori de câte ori doriţi şi aveţi chef şi pentru a le avea în biblioteca dumneavoastră veşnic. Acum, cât se mai poate! Amin!

***

Nu demult LIDERII COMUNITĂŢII EVREIEŞTI DIN AMERICA au lansat o campanie de presiuni asupra României şi statelor din Europa de Est pentru ca acestea să ofere compensaţii adecvate şi să returneze proprietăţile supravieţuitorilor holocaustului.

Cum au făcut "bogaţii României" avere am văzut cu toţii, cum au făcut bogaţii supravieţuitori evrei avere (bogaţi din ce în ce mai bogaţi, cu cât se scurg anii de la terminarea celui de-al doilea război mondial), va rămâne obiect de studiu pentru istorici.

Preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, Israel Singer, a înfierat şi urecheat ţările care nu au fost cu dare de mână: "Aceste state au evitat să-şi îndeplinească promisiunile *(n. n.: care sunt promisiuni ale unor guvernanţi-slugi, nu şi obligaţii ale popoarelor respective, stabilite de vreo instanţă internaţională)*, invocând tot felul de scuze *(n. n.: cum ar fi scuza că nu sunt bani, că mulţi conaţionali de-ai lor mor de foame şi nu au nici după ce bea apă)*, iar unele guverne chiar au respins încercările noastre de a le obliga să ia atitudine" *(n. n.: câtă "neobrăzare" pe puţinii ăştia goyimi cu verticalitate; în nici un caz ei nu fac parte din guvernul României care a executat la secundă şi milimetru tot ceea ce i s-a cerut până acum)*.

Israel Singer ne explică în continuare că subiectul nu a fost niciodată mai important, pentru că numărul supravieţuitorilor holocaustului scade de la o zi la alta.

Realitatea este că acest subiect a fost foarte important de când am făcut ochi pe lumea asta şi *că numărul supravieţuitorilor descoperiţi creşte de la o zi la alta, încurajându-se prin fluturaşi aruncaţi prin oraşele din America pentru ca orice evreu "care crede" că are ceva de revendicat să o facă chiar dacă nu are nici o dovadă în sensul acesta.*

De asemenea, realitatea este că supravieţuitorii de la Auschwitz demonstrează pe străzi în Israel cu pancarte în mână pe care sunt scrise acuzaţii la adresa guvernului israelian care este atacat pentru deturnare de fonduri în folosul sionismului şi politicii actuale a statului Israel, în timp ce ei, *adevăraţii suferinzi ai celui de-al doilea război mondial, au nişte pensii de mizerie, neprimind mai nimic din aceste fonduri supte de la gura popoarelor.*

Austriecii au verificat prin lege toate persoanele care trebuie să primească despăgubiri, pentru a evita cazuri de genul lui Eric Marco din Spania, despre care am vorbit în numărul trecut al revistei noastre, la aceeaşi rubrică.

Aceste eterne probleme ale comunităţii evreieşti mondiale au fost reluate de **cea mai puternică şi influentă organizaţie masonică din lume, exclusiv evreiască, ce şi-a ţinut congresul în ROMÂNIA la Ateneul Român şi Palatul Parlamentului (n. n.: !!!)**, în perioada 11-14 mai a anului curent.

Ca importanţă la nivel de politică planetară, *CONGRESUL LOJEI B'NAI B'RITH,* căci despre ea este vorba, este comparabil cu Summit-ul NATO. *Lucrările au început într-o discreţie totală şi ne întrebăm de ce, că doar nimeni nu are nimic de ascuns, nu?*

Serviciile secrete din România şi nu numai au monitorizat atent evenimentul despre care NU S-A SUFLAT O VORBĂ în presă şi au luat măsuri speciale pentru asigurarea protecţiei participanţilor, în cooperare şi cu Ministerul de Interne şi Reformei Administrative. Nici un cetăţean al Capitalei nu a mai simţit în ceafă prezenţa securiştilor, deşi aceştia au fost pe poziţii mai abitir ca la Summitul NATO.

Reprezentanţii B'nai B'rith International prezenţi la Bucureşti au avut o serie de întâlniri cu liderii politici şi cu mediile de afaceri din România. "Ce ne mai daţi, ce ne mai daţi?"

Organizaţia deţine reprezentanţe în 58 de state şi este prezentă aproape în toate organizaţiile internaţionale, printre care ONU, UNESCO şi Consiliul Europei.

Loja B'nai B'rith din România este cea mai veche asociaţie masonică din ţara noastră.

La Convenţia de la Bucureşti au participat toţi preşedinţii B'nai B'rith din Europa, patronaţi de invitaţii din Statele Unite ale aceleiaşi loji.

Sediul central al organizaţiei B'nai B'rith International se află la Washington (1640, Rhode Island Avenue-NW), în apropierea Casei Albe, cu care întreţine legături privilegiate, oricare ar fi preşedintele. Chiar dacă acesta va fi republicanul Mc Caine care a declarat că "*războiul trebuie dureze încă 100 de ani de acum înainte*" sau negrul democrat Barak Obama, kenyan după tată şi evreu după mamă, care a spus homosexualilor în timp ce critica Leviticul: "*Daţi-mi mie voturile voastre şi voi face din Crăciun ziua naţională a homosexualilor!*" Barak Osamma poate!

B'nai Brith-ul ("Fiii Alianţei" sau "Fiii Legământului") este una dintre cele mai temute şi urâte organizaţii masonice din lume, unul dintre membrii săi fiind însuşi Karl Marx, părintele globalismului de tip vechi numit „comunism".

Loja-mamă aflată la New York, având componenţă aleasă pe baze rasiale (exclusiv evrei), este implicată în toate acţiunile secrete din lume pentru crearea unei oligarhii mondiale, a unui guvern mondial unic, care să fie din start condus de către evrei, prin pretinsul drept sacru de „popor ales de Dumnezeu".

Cele 99 de grade de iniţiere ale B'nai B'rith-ului reprezintă în realitate triplarea celor 33 de grade ale ritului masonic cel mai consacrat din lume. Cu toate acestea, *organizaţia nu şi-a declarat niciodată public caracterul masonic, tot aşa cum nici Israelul nu a declarat niciodată public că deţine bomba atomică, deşi toată lumea de pe planetă ştie că deţine această bombă.*

În general, istoria şi experienţa de viaţă ne arată că cei care au ceva de ascuns nu fac parte dintre „băieţii buni".

Delegaţii acestei mega-organizaţii evreieşti (câte doi-trei evrei influenţi din fiecare ţară din lume), se adună pentru a discuta soarta evreimii şi a lumii deopotrivă. Un soi de summit mondial care, chipurile, nu e politic, dar care de fapt a tras în ascuns concluziile summit-ului NATO ce avusese loc cu câteva săptămâni înainte.

Din motive de maximă securitate datorate faptului că aici se adună oamenii care conduc cu adevărat planeta, crema evreimii şi *nu marionetele lor vizibile publicului larg la summitul NATO de la Bucureşti*, din motive de securitate deci, publicitatea evenimentului este extrem de săracă, secretomania este maximă, responsabilii evită să vorbească cu presa, iar *presa însăşi are trasate directive de a păstra discreţie totală.*

Istoria acestei loji-mamă a tuturor lojelor din lume începe la 13 oct. 1843, când 12 evrei americani, fraţi întru acelaşi ideal de dominaţie a lumii, au inventat un soi de confrerie masonică ce îşi propunea în aparenţă să apere valorile eterne ale iudaismului. A fost unica asociaţie care a însufleţit uliţele evreieşti din lume, dar era singura şi prima care promova un „Legământ". De aceea se şi numea B'nai B'rith, adică "Fiii Legământului".

Faptul că liderii supremi B'nai B'rith au ales tocmai Bucureştiul drept gazdă a "Forumului 2008" nu este întâmplător. *Prezenţa organizaţiei în România este atestată încă din anul 1870*, atunci când diplomatul evreu-american B.F. Peixotto s-a instalat în capitala noastră, activând pentru B'nai B'rith chiar din cadrul Consulatului American. În două vorbe şi trei cuvinte, ***americanii ne-au pricopsit cu "Fiii Legământului"***.

Reinold Simon este preşedintele Lojei din Europa, fiind de curând ales în această funcţie. Vicepreşedinte este Armand... nu, nu Armand Munteanu, ci Armand Azoulay. În caz că ar interesa pe cineva.

Programul Convenţiei a fost următorul: ceremonia de deschidere a avut loc la Ateneul Român la 11 mai, ora 19. La 12 şi 13 mai au avut loc discuţii şi şedinţe secrete în care ***s-au abordat teme şi mituri dragi evreimii, printre care s-a amintit şi despre activitatea Mişcării Legionare din România (cu rezultatul arătat în editorialul nostru din luna mai)***, iar la 14 mai gala de închidere s-a desfăşurat, ca semn de dominaţie totală, la Palatul Parlamentului, acolo unde îşi duc somnul „aleşii neamului". Poate aleşii neamului lui Israel!

***

Nu demult, SCRIITORUL BELGIAN Siegfried Verbeke a fost eliberat din închisoare unde îşi ispăşea pedeapsa de un an, pentru ***DELICT DE OPINIE***.

El şi-a exprimat prin intermediul internetului scepticismul asupra faptului că naziştii ar fi omorât chiar 6 milioane de evrei în timpul celui de-al doilea război mondial.

VERBEKE a fost acuzat de rasism (n. n.: ??!) şi negaţionism, adică pentru punerea sub semnul întrebării a holocaustului. Este vorba de "holocaustul brun" atribuit naziştilor şi nu de Holocaustul roşu atribuit bolşevicilor evrei de către scriitori şi istorici ca Florin Mătrescu, Paul Goma, Gheorghe Buzatu etc. Verbeke a fost condamnat la un an de închisoare, 2500 de euro amendă şi suspendarea drepturilor civile pentru o perioadă de 10 ani.

În vârstă de 63 de ani, **scriitorul belgian** este **liderul** *Centrului pentru Cercetări Istorice Libere* (Stichting Vrij Historisch Onderzoek, VHO), încă din anul 1983.

La acea dată nu existau nici Ordonanţe de Urgenţă pentru chestiuni care nu reprezintă nici o urgenţă şi nici Directive ale Consiliului Europei.

Omul şi-a spus opinia, neştiind că mai târziu va fi judecat ***retroactiv*** *pentru că a încălcat o lege care nu exista la momentul respectiv!!*

Mai exact, Centrul a publicat numeroase lucrări care tratează "mitul holocaustului" asemuit cu o "hârtie de turnesol" în testarea libertăţii de expresie în Europa.

În concluzie, individul a făcut puşcărie pentru că nu a împărtăşit varianta oficială a istoriei, deci pentru delict de opinie. ***Că aşa este în "democraţie"!***

***

Autorităţile AMERICANE aplică un PROGRAM SECRET DE SUPRAVEGHERE a locuinţelor cetăţenilor MUSULMANI din Statele Unite.

Sute de domicilii, locuri de muncă şi moschei s-au aflat sub o astfel de supraveghere, fără nici un fel de mandat din partea Justiţiei.

Consiliul Relaţiilor Americano-Musulmane s-a declarat şocat de aceste informaţii care au apărut în revista "US News and World Report", revistă ce a citat surse oficiale.

Informaţiile atestă că musulmanii sunt vizaţi doar pentru că sunt musulmani.

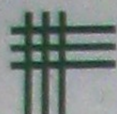
Dezvăluirea a avut loc când **nici nu se răcise bine scandalul telefoanelor ascultate**, operaţiune desfăşurată, de asemenea, **fără nici un fel de autorizaţie din partea Justiţiei.**

Noi, Mişcarea Legionară, protestăm în faţa acestui act de rasism, un abuz incompatibil cu vederile noastre naţionale şi europene.

"Agenţia de ştiri Garda de Fier"

Zig-zag prin ţară

CIRCUIT RELIGIOS ŞI TURISTIC ÎN NEAMŢ (III)

(continuare din numărul trecut)

De la Mănăstirea Neamţ, trecând printr-o pădure, ne despărţim de şoseaua asfaltată ce face legătura cu judeţul învecinat, Suceava şi, mergând pe un drum judeţean bine întreţinut, ne îndreptăm spre alte două mănăstiri celebre: Secu şi Sihăstria.

MĂNĂSTIREA SECU

Turlele mănăstirii Secu se ridică semeţ peste vârfurile brazilor care o înconjoară.

Edificiul a fost refăcut în întregime, atât în interior, cât şi în exterior, curăţenia desăvârşită, ordinea şi gospodăria de care dau dovadă călugării şi stareţul te impresionează. Muşcate roşii în ghivece sunt pretutindeni: la chilii, în curte, la fântână, lângă troiţe. Clopotele şi toacele parcă au o acustică deosebită aici, în mijlocul naturii.

Mănăstirea Secu a fost zidită de către marele vornic Nestor Ureche între 7 iunie şi 5 oct. 1602.

Aici a stat călugărul Paisie (1775) care a dat o viaţă culturală bisericească mănăstirii.

Tot aici sunt îngropaţi mitropoliţii Moldovei Varlaam (1657) şi Sava (1664), precum şi numeroşi boieri, ctitorul ei, Nestor Ureche, şi soţia sa, Mitrofana, precum şi cei cu dare de mână care au făcut numeroase şi valoroase daruri Secului.

Mănăstirea a suferit mult în urma luptei ce a avut loc chiar aici între turci şi grecii eterişti, în 1821. Urmele suliţelor păgâne se mai cunosc pe zidul interior al bisericii, iar în pivniţă se mai păstrează craniile unora dintre luptătorii morţi în această luptă.

Tezaurul mănăstirii, foarte de preţ, se compune din mai multe covoare persane, cruci de lemn din sec. al XVI-lea, vase liturgice, evanghelii (una din 1664), o cruce de lemn de măslin adusă de la Muntele Athos etc. Obiectul cel mai de seamă este splendidul epitaf Sfântul Aer, brodat la începutul sec. al XVII-lea pe catifea roşie, în mătase şi fir de aur şi argint, cu cheltuiala vornicului Nestor Ureche. Este o adevărată capodoperă a broderiei moldoveneşti din veacurile trecute.

MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

Înaintăm pe şoseaua şerpuitoare flancată de pădure şi după numai 15-20 minute ajungem la o altă mănăstire seculară, Sihăstria.

Alături de marile mănăstiri din ţara noastră, schiturile şi sihăstriile au avut un rol important în trecutul istoric şi spiritual al Bisericii şi monahismului romanesc: au creat adevărate curente de înnoire duhovnicească în viata monahala, conservând cel mai bine tradiţia, evlavia şi rânduiala.

Una din aceste sihăstrii binecuvântate a fost şi Mănăstirea Sihăstria, întemeiată în 1655.

În marile mănăstiri Neamţ, Secu şi Agapia se găseau călugări dornici să continue tradiţia Cuviosului Daniil Sihastrul şi a altor pustnici renumiţi. Mitropolitul Moldovei, Ghedeon, înfiinţează primul lăcaş al schitului Sihăstria.

În 1821 cetele eteriştilor lui Alexandru Ipsilanti, urmărite de turci, s-au retras în părţile Moldovei, ajungând pana la Mănăstirea Secu. Lupta sângeroasa care a urmat s-a încheiat cu arderea şi prădarea mănăstirilor din împrejurimi, de către turci, printre care şi Sihăstria. Schitul nu a ars în întregime.

Lucrările de refacere au început abia în anul 1824, cu sprijinul efectiv al mitropolitului Veniamin Costachi şi au durat aproape doi ani. S-au refăcut atunci biserica de piatră, turnul-clopotniţă, un corp de chilie în partea de sud, turnul porţii şi zidul de incintă.

În vara anului 1941 un incendiu necruţător a mistuit paraclisul de lemn şi o parte a chiliilor Sihăstriei, din care cauză mulţi călugări au plecat la alte mănăstiri. Părintele stareţ Ioanichie fiind bătrân şi bolnav, în 1942 este ales locţiitor de stareţ **Părintele Cleopa**. Prima grijă a noului stareţ a fost refacerea incintei si a chiliilor arse. Cu ajutorul Mănăstirii Neamţ, până în 1944 s-au construit două corpuri de chilii cu peste 20 de încaperi, învingând dificultăţile aduse de război şi seceta.

Ne reîntoarcem pe acelaşi drum judeţean şi ajungem iar la şoseaua naţională asfaltată care ne duce la unul dintre cele mai frumoase locuri din ţară, POIANA TEIULUI.

La capătul lacului de acumulare BICAZ se află un pod care-l traversează, de unde şoseaua se desparte în două: una duce cale de 88 km la Vatra Dornei şi alta în staţiunea montană Durău.

Dacă este după amiază, recomand să se meargă pe prima variantă, cea spre Vatra Dornei, şi să se înnopteze într-o pensiune sau casă particulară din comunele Fărcaşa sau Borca, aflate la circa 20-25 km distanţă. Merită: aici casele aparţin oamenilor gospodari, sunt frumoase şi spaţioase, gazdele oferindu-ţi mâncăruri tradiţionale, unele având la bază bureţii proaspăt culeşi din pădure şi produsele lactate naturale. În apa învolburată a Bistriţei cei pasionaţi de pescuit îşi pot încerca norocul la prinderea păstrăvului. La marginea celor două comune se pot cumpăra de la culegători zmeură şi afine, preţurile fiind cu adevărat convenabile

DURĂU

Iar ne reîntoarcem de unde am plecat, podul de la Poiana Teiului, şi o luăm pe celălalt drum asfaltat, cel ce ne duce în staţiunea Durău. Este o staţiune nouă, modernă, în care s-a construit mult: hoteluri bine dotate precum şi multe vile particulare, de dimensiuni mici. De puţin timp s-a dat în folosinţă o pârtie lungă pentru iubitorii schiului, precum şi un teleferic adecvat. Pârtia este luminată pe timpul nopţii, aici fiind organizată şi o ediţie a cunoscutului „Festival al Zăpezii".

Dar înainte de a ajunge la Durău, în drum, în stânga pârâului Schitu, sus, pe stâncă, se văd ruinele unei construcţii care a aparţinut în sec al XIX-lea familiei de boieri Cantacuzino din Moldova. Cunoscut sub numele de ***Palatul Cnezilor***, complexul de aici cuprinde o biserică din piatră (1639) împrejmuită cu un zid înalt de 8 m, cu câte un turn în fiecare colţ. În 1848, când tinerii revoluţionari s-au exilat în drum spre Transilvania, a poposit aici Vasile Alecsandri, scriind poezia „Adio, Moldova!".

În Durăul modern obiectivul cel mai interesant este ***SCHITUL DURĂU***.

În locul unui schit din lemn dărâmat la 1800, mitropolitul Veniamin Costache (1768-1846) a ridicat actuala biserică din piatră (1835). El venea adesea vara la odihnă aici.

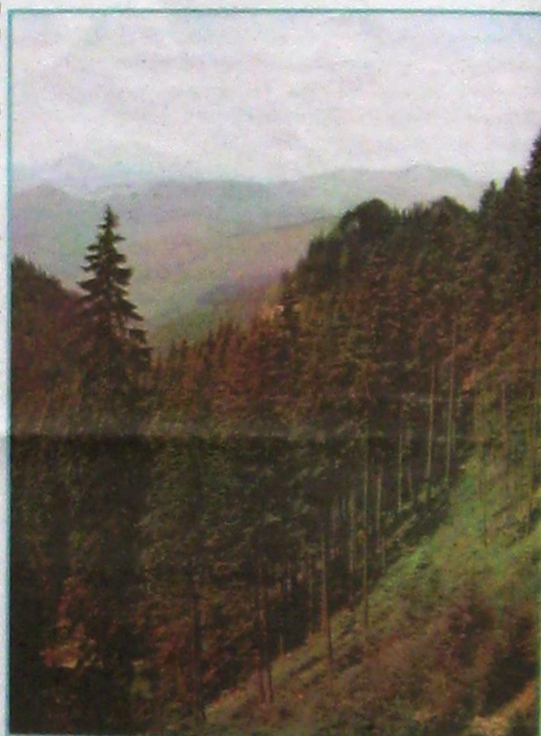
Mai târziu (1935) biserica a fost pictată de N. Tonitza (1886-1940) cu un grup de tineri. Frescele au o puternică personalitate, în nici o biserică nu găseşti elemente şi culori asemănătoare. (Vreau să menţionez că astăzi o pictură a lui Tonitza la casele de licitaţii este o adevărată comoară. Preţul uneia depăşeşte în multe cazuri un tablou semnat de Nicolae Grigorescu.)

S-a amenajat un muzeu „inedit" în jurul bisericii, în câteva căsuţe: un muzeu etnografic cu elemente caracteristice zonei înconjurătoare, unde s-au făcut săpături şi importante descoperiri arheologice.

DRUMEŢII ÎN ZONĂ

Dar din această staţiune iubitorii de drumeţii pot face excursii de neuitat.

Pe o potecă marcată cu cruce roşie se ajunge la

CASCADA DURUITOAREA (1200 m altitudine) şi, mai departe, la ***cabana Dochia*** (1750 m), aflată la 4 ore de mers de la Durău. Să nu omit faptul că Duruitoarea are o cădere de 25 de m, este cea mai mare din Moldova.

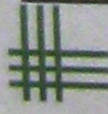
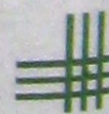
Muntele Ceahlău care are aceste minuni ale naturii, este o alcătuire de roci sedimentare (marne, gresii, conglomerate) de o inimaginabilă varietate, fiecare având câte o legendă fantastică. Ajungând la vârful Toaca (1902 m), priveliştea este largă şi măreaţă peste Valea Bistriţei şi lacul de acumulare, până spre Rarău, Călimani şi Hăşmaşul Mare. Muntele Ceahlău, muntele cel mai renumit din întregul lanţ al Carpaţilor Orientali, monument al naturii pentru speciile rare din flora României, este declarat rezervaţie naturală.

După câteva zile de stat în staţiunea Durău, în funcţie de timpul planificat, din nou la volanul maşinii.

Ne reîntoarcem la Poiana Teiului şi înconjurăm lacul Bicaz cale de cca. 30 de km, îndreptându-ne spre oraşelul care a dat numele **celui mai mare lac artificial din ţară**. Să facem însă un popas la păstrăvăria de la punctul turistic „Ceahlăul", unde putem savura un peşte pe care l-am "pescuit" cu sacoşa în minimum de timp, dintr-unul din bazine, apoi să ne îmbarcăm pe un mic vas pentru a face o croazieră de 2 ore înconjurând malurile lacului.

(continuare în pag. 13)

E. Ghiocel

guvernările ce se succedau erau în totală dependenţă de iudeo-masoneria mondială din ordinul căreia fiecare zi de existenţă a legionarului, a omului, a românului legionar, era un miracol. Sau, dacă vreţi, legionarul şi familia lui trăiau sub o permanentă ameninţare cu dispariţia fizică la ordinul unei oficialităţi sau la cheremul şefului de post.

În mod evident, şi poziţia Mişcării Legionare este ingrată în această situaţie, având în vedere că nu are cum demonstra ce ar fi putut face în 45 de ani de guvernare.

Aici va pune în discuţie cu distinsul profesor două probleme:

1. Că şi Mişcarea Legionară a guvernat şi că totuşi prin ceea ce a făcut rău în acel scurt răstimp şi-a dat în parte măsura posibilităţilor (eventual arătând cu un deget, spre comparaţie, genocidul iudeo-comunist?)

2. Al doilea argument al d-lui profesor la această abordare a mea va fi că „propunerile" sunt pur teoretice, punând în discuţie asemănări ideologice şi atât!

Voi răspunde la prima problemă că **nu trebuie uitat nici o secundă că gen. Antonescu a hotărât în final în legătură cu orice măsură, că a avut întotdeauna ultimul cuvânt, ajungând în amănunţime să fixeze şi preţul pâinii, de exemplu** - bineînţeles exceptând excesele absolut străine spiritului legionar (referindu-mă la masacrul de la Jilava şi cazul Iorga – Madgearu).

Ideea care se filtrează din conţinutul studiului dvs., că ar trebui să ne asumăm crimele sau unele găinării care au distrus imaginea Mişcării în timpul declaratei guvernări legionare, ne duce pe noi cu gândul că ideile însuşite teoretic de dvs. nu şi-au făcut loc şi în inima dvs. (asta vă mai lipsea acum, să fiţi acuzat că sunteţi legionar!) V-aş da un exemplu, foarte onorant de altfel, cu care nu aş vrea să vă supăr: ***cele două personalităţi pe care le evocaţi tot timpul, Petre Ţuţea şi Simon Ghinea, vi s-au părut stele de primă mărime ale Mişcării Legionare, căci străluceau singure pe un firmament întunecat;*** *distanţa dintre cei doi şi aştrii de primă mărime ai Mişcării este de fapt distanţa dintre concepţia dvs. despre Mişcare şi adevărul absolut.*

Voi fi nevoit să vă citez (parţial):

Prima idee ar fi că **între legionari şi comunişti este „prăpastia cea mai adâncă"; suntem de acord.**

A doua idee, "mai populară" şi "mai superficială", care poate invoca în favoarea ei „metoda intuitivă" este că cel mai uşor lucru ar fi să te faci din legionar comunist şi din comunist legionar, şi iar vă citez, „sens urmat de multe persoane, tineret îndeosebi, după 23 aug. 1944 şi după 22 dec. 1989".

Păi să desluşim afirmaţiile dvs.: ideea nu este nici „populară" şi nici „superficială". **Este o diversiune care „a prins" şi aş soma pe cei ce o folosesc să o şi exemplifice cu un singur nume de referinţă sau cu o statistică, chiar şi neoficială.**

Jumătatea de milion de legionari, mai noi sau mai vechi la vremea respectivă, ajunşi în puşcăriile de exterminare iudeo-comuniste, puteau adera la P.C.R.?

Cei rămaşi „ascunşi" de teama represiunilor, aveau alternativa aderării la P.C.R.?

Am trăit şi eu acele timpuri în deplină cunoştinţă de cauză, cu mintea limpede şi sufletul mai mult decât zbuciumat. Aţi uitat câte avize favorabile trebuiau pentru a intra în partid? Şi atunci cum se proceda, care era criteriul de selecţie prin care un legionar era acceptat în P.C.R. sau închis? Dvs. prezentaţi intrarea unor legionari în P.C.R. ca pe o alternativă de discutat?

Cât despre sensul invers, de după 1989, de la comunişti la legionari, nu este decât o presupunere a domniei voastre şi dacă aş vrea să fiu răutăcios aş zice că nu are alt rol decât de a confirma un declarat „talmeş-balmeş".

Şi continuaţi cu bomboana pe colivă: „vorba cântecului: Căpitane, nu fi trist, Garda merge înainte cu partidul comunist". Care cântec, d-le profesor? S-ar desprinde ideea prin „metoda intuitivă" că ar fi fost un cântec popular, ca un fel de banc sau ca o constatare înţeleaptă a poporului!

Dacă ne întrebaţi pe noi, ca „participanţi la o discuţie pe acest subiect", evocarea acestei mârlănii (care în mod evident nu vă aparţine) ne trezeşte sentimente deloc conciliante! Îmi cer scuze pentru exprimarea foarte dură, dar dacă evitam termenul nu aveam linişte, trebuia să răspund cu aceeaşi măsură!

Vă citez iarăşi: „am încercat să trec dincolo de portretul robot al legionarismului... cântând urmele adevărului, atât cât poate fi el reconstituit...".

Riscând o nouă observaţie din partea dvs. că nu reuşim să recunoaştem o figură de stil, vă voi spune că din când în când mai răguşiţi la anumite pasaje ale cântării, dar cred că a fost dactilografiat greşit şi că în loc de „cântând" în versiunea originală era „căutând". Cât despre „atât cât poate fi el reconstituit", noi ştim - şi sunt înclinat să cred că şi dvs. - că ideea că anumite lucruri le-aţi putea prezenta diferit de adevăr din lipsă de informaţii nu rezistă.

Cât despre „punctele de reper" putând promova asemănări sau deosebiri între comunism şi legionarism „vom discuta" în cele ce urmează, fără a părăsi ideea că practica celor 45 de ani de comunism a transformat acceptarea ideilor comuniste despre orice în propagandă, lovind dureros în aşteptările celui din urmă naiv!

Repet şi subliniez cu cea mai mare tărie că **neîndeplinirea nici unui punct din programul comunist declarat, în răstimpul supra şi ultra suficient de 45 de ani, transformă încercarea de a prezenta declaraţiile ideologice de intenţie drept argumente, în adevărate acte de acuzare a comunismului**, iar pe cei ce le promovează, cum ziceam, ca „argumente", în naivi irecuperabili.

Vă citez din nou la punctul a. - asemănări:

„Şi unii şi alţii au în programul lor... ideea de lume nouă, de om nou, ideea de revoluţie, de radicală schimbare... a societăţii".

Vă voi răspunde simplu şi clar: legionarii şi comuniştii se aseamănă; *şi unii şi alţii sunt „agricultori"; legionarii au vrut să cultive grâu pentru „o pâine albă săracului", iar comuniştii au cultivat plante care să ameţească oamenii, încercând să îi facă să uite de foame şi mizerie.* **Diferenţa dintre „omul nou" din cele două programe politice este ca diferenţa dintre grâu şi mac.**

Cât despre „ideea de revoluţie", Mişcarea Legionară promovează revoluţia spirituală, iar comunismul, o revoluţie în care, dacă doreau să scape de o anumită categorie socială, soluţia a fost genocidul, baia de sânge!

Citat de la punctul b): „un defect care nu merită să supravieţuiască este exploatarea omului de către om"; întru totul de acord, dar trebuie prezentat aici fondul problemei, nu lozinci diversioniste. Mişcarea Legionară vroia să dispară exploatarea, din dragoste pentru cel sărac, dar muncitor, lipsit de şanse prin organizarea nedreaptă a societăţii. Comuniştii promovau acelaşi principiu din ură pentru cei bogaţi, indiferent cât de bogaţi şi cum îşi câştigaseră „bogăţia". Cel mai bun comunist era cel „sărac lipit pământului", chiar dacă pentru aceasta el fusese singurul vinovat. Motorul Mişcării Legionare era dragostea şi motorul comunismului era ura!

Aprecierea „bogăţiei" mergea până acolo încât un ţăran român care, să zicem, avea o pereche de boi, una de cai, o văcuţă şi până la cinci hectare de pământ, obţinute în generaţii de muncă şi privaţiuni, era un pericol anticomunist şi trebuia anihilat, desfiinţat!

Porcăria cea mai mare, d-le profesor, este că trebuie să aduc argumente pe care le cunoaşteţi foarte bine şi mă puneţi în situaţia de a mă întreba de ce nu le-aţi folosit!

Vă voi cita din nou la punctul c: „Eliminând exploatarea, vor dispărea efectele ei: sărăcia celor mulţi şi parazitismul unei oligarhii corupte şi venale".

Aţi subliniat în „corespondenţă" că aceste scrisori îmi sunt adresate personal şi că doriţi să vă răspund, nu prin intermediari.

O fac cu tot respectul cuvenit şi cu speranţa că răspunsul meu cam „băţos" nu va schimba pe viitor relaţiile dintre noi, atâta cât sunt şi cum sunt în momentul în care scriu aceste rânduri.

Vă spun cu toată sinceritatea că, fiind un om paşnic şi care îmi cunosc posibilităţile, nu mă simt nici măcar jignit, căci recunosc oricum că mi-a fulgerat prin cap ideea că mă trataţi cu o doză oarecare de condescendenţă.

Dar revenind la acelaşi punct c: **„sărăcia celor mulţi" nu a dispărut în timpul comunismului, căci 95% (poate) din populaţia României făcea o foame cruntă, lucru esenţial la români, iar "oligarhia coruptă şi venală" era în floare, „burghezia roşie" prospera. Fiii de căpetenii comuniste studiau în Apus, ca şi copiii marilor boieri interbelici, iar „relaxarea" politicii de opresiune, aşteptată de un popor întreg, nu mai venea.** Speranţele oamenilor se reduceau la ideea că, neputând scăpa de laţul de la gât, măcar să mai slăbească „marele conducător" strânsoarea, pentru a putea respira atât cât era necesar pentru supravieţuire.

Nu ştiu dacă voi ajunge să „discut" cu dvs. despre deosebiri; deosebirile nu pot face parte, la logica cea mai simplă, dintr-o încercare de a arăta vreo compatibilitate între cele două ideologii. Voi continua cu declaratele asemănări, exprimându-mi mirarea că nu faceţi o analiză „mai atentă" a exemplelor.

Amintiţi de „taberele de muncă voluntară în interes obştesc" comune legionarilor şi comuniştilor; să nu îmi spuneţi că acest cuvânt de „muncă voluntară" în regimul comunist nu ascundea de fapt muncă forţată, muncă neplătită şi nedorită. Oamenii erau scoşi cu forţa şi cu gloata la acoperirea unor deficienţe economice cauzate de sistem, erau trimişi în locuri unde nici dracu' nu vroia să muncească, în condiţii grele şi de multe ori în locuri periculoase.

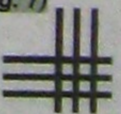
Ca student, poate aţi fost la „muncă voluntară" în agricultură, la strânsul recoltei - şi să nu spuneţi nimănui că aţi fost de bună voie! Apoi şi armata făcea „muncă voluntară", iar anumite categorii de salariaţi erau obligaţi la un „stagiu" de trei luni pe an în locuri unde nu se ducea nimeni de bună voie; şi toate acestea sub controlul direct al partidului comunist.

Când mă gândesc la nefericita dvs. idee de a asemui aceste adevărate blesteme cu taberele de muncă legionare, iar îmi trece prin minte că mă cam subestimaţi.

Taberele legionare nu erau de „muncă voluntară" şi nu erau „obiective de interes obştesc". **Taberele legionare erau adunări ale bucuriei de a face un bine, adunări ale dragostei dintre participanţi, încercări de a rezolva problemele punctuale ale unor familii în dificultate, ale unor colectivităţi umane mai mari sau mai mici, făcând case la ţară unor bătrâni săraci sau reparând poduri, tăind drumuri în stâncă (Mănăstirea Arnota), dar şi lucrări de mai mare anvergură, cum ar fi căminul de la Râpa Galbenă din Iaşi, pentru ca şi studenţii creştini să aibă un cămin, pe lângă mai multele cămine ale studenţilor israeliţi. Au ridicat nenumărate biserici, dar şi catedrale (Drăgăşani), drumuri, diguri, „Casa Verde", impunătorul bloc din Gutenberg nr. 3, cabane şi refugii la munte; atenţie: au pus o cruce la „Mormântul Eroului Necunoscut" din Parcul Carol, care avea doar însemne masonice, nu mai vorbim de troiţe şi foarte multe pe care nici eu nu le ştiu.**

Nu uitaţi lucrul care, pe lângă altele, deosebeşte „munca voluntară obligatorie" aşa numită atunci de toată lumea şi „taberele de muncă" (şi atât): cele

(continuare în pag. 7)

UMANISMUL COMUNIST ÎN VERSURI

Există la unii români ideea că anumite personaje intrate mai mult sau mai puțin în istorie, participanți la criminala guvernare comunistă, pot fi așezați într-o anumită poziție pe scara valorilor, în funcție de numărul de victime omenești atribuite fiecăruia.

Într-o ierarhie unanim acceptată, **cel mai feroce criminal ar fi fost Stalin, căruia i se atribuie o sută de milioane de victime, oameni omorâți din ordinul lui.**

Un copilaș blând și bun este Pol-Pot, asiaticul care a omorât „numai" două milioane de cambodgieni și care așteaptă din fundul iadului să fie reconsiderat de către persoane care ar putea, prin comparații „plină de logică", să demonstreze valoarea comunismului cambodgian.

La noi, după cum știe toată lumea, a existat un regim Gh. Gheorghiu Dej în care dezmățul criminal a ucis cel puțin 500.000 de români, după care a urmat un regim Ceaușescu, responsabil de perpetuarea terorii comuniste până la revolta populară urmată de lovitura de stat din decembrie 1989.

În timpul guvernării iudeo-comuniste de sub conducerea lui Gh. Gh. Dej, forul suprem, Comitetul Central al P.C.R., era compus din 10 - 20 de persoane care aveau rolul să legitimeze așa-zisul regim de „democrație populară", dar care în realitate gira crimele fără precedent în istoria acestei țări: El cuprindea și numele unui nevinovat.-

Cum ajunsese el în vârful ierarhiei comuniste, călcând printre mormanele de cadavre fără să își păteze cu sânge încălțările, că de conștiință nu este cazul să discutăm, fiind ceva mai puțin vizibilă decât pantofii sau cizmele, rămâne un mister pentru totdeauna.

Ca să nu mai prelungesc „suspansul", voi spune despre cine vorbesc: tovarășul Paul Niculescu-Mizil. El a avut totdeauna un important rol patriotic și țara ar trebui să îi fie recunoscătoare pentru că a păstrat o armonie perfectă în cadrul Comitetului Central al P.C.R., ridicând mâna ca o păpușă mecanică la orice propunere a Secretarului General, aprobând cu entuziasm revoluționar toate măsurile de distrugere fizică și spirituală a poporului român.

Realitatea este că am aflat din discuții ulterioare anului 1964, an de amnistie a deținuților politici, când am putut să luăm legătura directă cu supraviețuitorii ieșiți din pușcăriile comuniste, că tov. Paul Niculescu-Mizil rămăsese singura speranță a prizonierilor de conștiință și că existența lui ridicase în momentele cele mai grele moralul deținuților și, culmea, chiar și al morților de foame, de frig, bătuți în anchete nesfârșite, în fața plutoanelor de execuție sau în luptele cu batalioanele de Securitate în munți sau, sau, sau!

Lunga sa viață politică, prelungită datorită umanismului său cunoscut și după 1989 recunoscut, i-a făcut pe unii tovarăși care nu îl agreau pe alt criminal comunist, să se gândească la el pentru funcția de „președinte" al României, pe vremea primilor ani 90.

Eu personal sunt unul din milioanele de români cu care nu se poate discuta, în sensul că la vârsta mea și la memoria intactă privind suferințele acestui popor, drama nemărginită produsă de comunism îmi retează din start orice dispoziție de a mai face polemică.

De asemenea, nu am invitat pe Niculescu-Mizil să țină conferințe, nici nu fac schimb de cărți cu Ștefan Andrei, nici nu trimit articole lui Adrian Păunescu.

Orice contact cu persoane de acest gen m-ar obliga la un comportament necivilizat de genul șuturilor în spate.

Din punctul meu de vedere, ca un om cu vederi înguste la judecarea unor criminali, aș aplica pentru uzul „mai popular" și mai „superficial", pentru a exclude „metoda intuitivă", metoda „matematică", regula de „trei simplă": dacă la un număr de 500.000 de victime (vorbim de asasinate) a contribuit o gașcă formată din 20 de bandiți, fiecăruia îi revin în responsabilitate 25.000 de victime. Care este a treia componentă a regulii? Gradul de responsabilitate în cadrul regimului, care diferențiază și gradul de vinovăție, reflectat în numărul de victime. Mai luăm de la tovarășul Niculescu-Mizil și de la tov. Ștefan Andrei și punem la tov. Drăghici (ministrul criminal de Interne). Mai luăm de la tov. Ceaușcă și punem la tov. Gh. Gh. Dej; uite, mai luăm iarăși de la tov. Niculescu-Mizil și punem la tov. Dincă "Te leagă".

De ce tot le mutăm de colo-colo? Păi nu putem gândi „tipic comunist". Trebuie să fim cinstiți și să judecăm diferențiat și să îi dăm Niculescului ce e al Cezarului. Există un gest în viața umanistului Niculescu-Mizil care este mai elocvent și mai definitoriu decât partea de responsabilitate pentru crimele regimului comunist: fata domniei sale, studentă undeva, a fost trântită la două sesiuni ale examenului de nu-știu-ce, „trecută" în toamnă ca să nu piardă anul, iar tatăl ei, marele ei tată, nici măcar nu a dat-o afară din învățământ pe profesoara respectivă!

Să revin la socotelile mele meschine: deja cu ce am luat de la tov. Mizil din 25.000 de morți, dând 5.000 în plus lui Drăghici, 10.000 lui Nicolschi, câte 1.000 la diverși trepăduși care aproape că nici nu merită titlul de criminali, aproape niște trădători ai regimului comunist, pentru ca să nu îl lăsăm, cum se zice, în fundul gol, 5.000 sunt în responsabilitatea tovărășiei sale.

Aoleu, domnule! Am uitat gestul cu profesoara: îi mai scădem din 5.000, 4990! Asta oricum rămâne între noi! S-ar putea să fiu acuzat că nu gândesc legionărește, așa că rămâne micul nostru secret!

Acum urmează partea a doua a scenariului intitulat „personificarea". Cele 10 crime rămase în sarcina tov. Mizil le atribuim unei familii care își destăinuie drama în termeni civilizați și incontestabili; mergem până la capăt!

Am ales pe cineva care nu poate fi „acuzat" că ar fi legionar, sau că ne cunoaștem altfel decât că i-am citit un interviu într-un cotidian foarte oarecare. Bineînțeles, m-aș simți onorat să îl cunosc personal, dar cu norocul meu „spart în fund", nu prea am speranțe.

„Poet, cântăreț, ziarist, Ion Zubașcu s-a născut în 18 iunie 1948... în Maramureș... într-o familie de... luptători anticomuniști în Munții Țibleș. Asasinat de Securitate (Ilie Zubașcu) în 1950. După moartea tatălui, poetul a supraviețuit în afara familiei..."

Tot ce voi scrie în continuare, cu citat, este din interviul luat poetului de Iolanda Malame, apărut în ziarul „Ziua" din 9 iulie 2008:

„Aveam doi ani și trei luni când Securitatea ne-a arestat toată familia din Dragomirești pe Valea Izei și ne-a dus într-o noapte la Sighet, soră-mea era încă la sân, avea doar o jumătate de an. După ce au început torturile și mama a trăit o execuție simulată, ***tata a coborât din munți să-și salveze familia. L-au ucis în torturi, doar la trei zile, fără proces, înscenând apoi o evadare pentru a ascunde crima***". (închei citatul)

L-aș întreba pe tov. Niculescu, să îmi spună cinstit, după câte am făcut eu pentru el, știa că este „nașul" familiei Zubașcu? Și aici l-am favorizat; așa sunt eu, devin subiectiv și sentimental.

O să mă întrebați, cei cu mai puțină zburdălnicie în cap, ce legătură fac între Mizil și Zubașcu?

Vă zic: nici una! Legătura este de la un criminal oarecare la o victimă care se dovedește a nu fi oarecare.

Citez din nou: ***„Deși toată familia noastră a fost distrusă de comunism și împrăștiată, iată, am patru copii, sora mea are doi, vor fi șase guri vorbitoare care vor spune mai departe în istorie, din neam în neam, adevărul despre crimele comunismului și ale Securității.*** *Orice crimă împotriva umanității este inutilă, ea nu schimbă cursul ireversibil al istoriei și nu poate fi ascunsă niciodată*". (închei citatul)

Iată că Ion Zubașcu caracterizează regimul și pentru o perioadă mai târzie, când „Ceașcă" făcuse fericit poporul român, după mintea unora fără: *„Locuiam la Borșa, eram profesor... aveam patru copii mici și în 1983* (în plină glorie a regimului ceaușist, n.n.) *n-am mai rezistat, omenește vorbind: nu ne dădeau căldură la calorifer, încălzeam cu un reșou electric pe care și găteam, apoi ne-au luat și curentul, iar la răstimpurile rare când aduceau butelii în micul orășel minier, era omorul de pe pământ!"*

Vedeți, aici intervine marea greșeală a tov. Mizil: s-a lăsat pe mâna unuia care zor-nevoie l-a băgat în gura lui Ion Zubașcu.

Și în continuare ***„aviz armatorilor"***; nu este nici o greșeală. **„Armator" este acela care „armează o navă pe cheltuiala sa", adică îi favorizează funcționarea într-un fel, *funcționarea partidului comunist și acum funcționarea diversiunilor pentru a crea o imagine falsă despre tot ce a fost.* Citez: *„Cei care au făcut mari compromisuri cu comunismul și Securitatea nu au nici o justificare, decât propria lașitate și lăcomie.*** *Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în împărăția Lui".* (închei citatul)

Aici va trebui să mă distanțez de poziția d-lui Zubașcu și să dau ocazia creștinilor de circumstanță să-mi sară la gât. Parafrazez din ultimul citat: **dracu să îi frigă în închipuitele de noi cazane cu smoală clocotită, până în ziua Judecății de Apoi!!!**

Cât despre iertarea creștinească știți ce spune doctrina legionară? Eu sau tu ai dreptul să ierți pe cel ce ți-a făcut ție personal rău; cel care a făcut rău unei țări întregi trebuie pedepsit de Dumnezeu și de legile omenești, proporțional cu crimele comise!

Voi încheia cele câteva rânduri de mai sus încercând să mă fac înțeles de prieteni, cunoscuți și chiar necunoscuți, că înțelegerea în sensul posibilității de a asimila spiritul legionar nu se „bălăbăne" ca o poartă în bătaia vântului. **Spiritul creștin care străbate viața și conștiința noastră conține în mod evident ideea de pedeapsă; creștinismul este și el „o lege" care delimitează în mod indiscutabil răul de bine.**

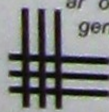
Prestația permanentă a unor persoane cu abilități intelectuale deosebite, în a servi pe aceeași tavă și binele și răul, te face suspicios în legătură cu persoanele respective, atunci când ți le prezintă ca pe lucruri consumabile în aceeași măsură.

Intransigența legionară nu trebuie confundată cu rigiditatea și obtuzitatea comunistă, blândețea și îngăduința creștină nu trebuie privite ca o cheie care descuie toate ușile, transformând legile lui Dumnezeu într-o sită cu ochiuri prea mari.

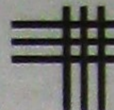
Dacă astăzi trăim o dramă, și mă refer la cei conștienți de direcția în care este împins poporul român, de vină este în mare parte îngăduința inconștientă cu care au fost tratați marii, și nu numai, vinovați de impunerea comunismului în țara și viața noastră.

Ideea de a încerca să mai salvezi niște mărgele de sticlă din imensa hazna rămasă moștenire te obligă să te murdărești măcar pe mâini, dacă nu și mai mult!

Nicador Zelea Codreanu

CE-AR FI DACĂ...?

Aflăm cu stupefacţie din presa cotidiană că la Gheorghieni, deci ***pe teritoriul României***, s-a **deschis tabără de vară a extremiştilor maghiari, organizată şi patronată de persoane *oficiale române* şi maghiare**, începând cu „românul" Laszlo Tokes şi cu alţi deputaţi maghiari din Parlamentul European, dar şi cu fondatorul „Gărzii Maghiare", Raffay Erno.

Unii se vor întreba: ***Ei, şi ce?***

Din grijă pentru ei **vom analiza câteva aspecte** legate de acest subiect şi de eveniment: voi pune întrebări la care voi răspunde pe loc, spre o înţelegere mai lesnicioasă.

1) *Ce reprezintă aceste tabere şi care este scopul organizării lor?* **Scopul general este de a menţine treaz spiritul revanşard al tineretului maghiar**, de a menţine vie în conştiinţa acestora inacceptarea pierderii Transilvaniei, revenită la Patria Mamă la data Marii Uniri; s promoveze, în sufletul unei părţi a ungurimii, **ura şi dispreţul faţă de stăpânul legitim al Transilvaniei.** Cu o perseverenţă exemplară, **exacerbată de o propagandă permanentă, absolut vizibilă pentru oricine**, ungurimea trăitoare în România, oriunde, la Bucureşti, la Cluj sau Tg. Mureş, în Oltenia, Moldova sau Dobrogea, dar şi la Paris sau Londra, va promova lozinca: "*Dictatul de la Trianon, Tratatul de la Viena*".

Ce se pune la cale la Gheorgheni, în tabăra de vară a extremiştilor maghiari? În general se coc mijloacele şi aportul fiecăruia şi organizarea momentului în care vor promova "separatismul teritorial" condamnat de Constituţia României, art. 30, pct. 7.

2) *De ce tabăra se desfăşoară în România şi nu în alte ţări de la care Ungaria are pretenţii teritoriale?* **Aici este "satul fără câini"**; organele abilitate să păstreze controlul şi respectarea legilor sunt inerte. De ce? Simplu: lupta pentru putere, de fapt pentru avantajele materiale ale puterii, întunecă orice fel de raţiune; prevederea, instinctul de conservare se diminuează ca la căinii în călduri pe care îi întâlniţi călcaţi de maşini pe şosele.

Mai pun o întrebare: *De ce, ca în situaţia oricărei manifestări de extremă dreaptă, Uniunea Federaţiilor Evreieşti din România, prin glasul neobosit al dl. Aurel Vainer, nu tună şi fulgeră?* ***Ce se întâmpla dacă în loc de unguri de la Gheorgheni erau "legionarii de la Gheorgheni"?*** **Exploda toată presa, condamnând cu "mânie iudaică" manifestările "punând în pericol integritatea naţională"!! *Igen!***

Ce face justiţia română, nu se autosesizează că acolo se pune de un rapt teritorial? De ce nu se autosesizează pentru încălcarea art. 30, pct. 7 din Constituţie?

Serviciul Român de Informaţii de ce nu are totul sub control, şi dacă are, de ce, conform legilor transparenţei din aceeaşi Constituţie, nu face publice măsurile luate? Să ne gândim oare că transformarea României într-o Iugoslavie mai mult sau mai puţin însângerată corespunde intereselor de dominaţie a iudaismului mondial?

Şi iarăşi se vor întreba "schilozii" ce legătură există între o Românie puternică şi una din bucăţi, şi interesele iudaice. Să mai explic?!

3) *De ce a venit aici şi Gabor Vona, liderul fondator al "Gărzilor Maghiare" de la Budapesta?*

Pun pariu că nu vă dă prin cap; tot eu să vă "spui": pentru a da ordinul de înfiinţare a Gărzilor Maghiare şi în România, căci la Budapesta sunt utile numai ca imagine şi ca declarare indirectă a intenţiilor de azi, de ieri şi de mâine ale ungurilor în legătură cu revendicările lor teritoriale.

Ce prevede statutul "Gărzilor maghiare": *„Pregătirea spirituală, sufletească, fizică a tinerilor pentru apariţia unor situaţii excepţionale, când este nevoie de oameni tari, puternici"* – am încheiat citatul de pe internet. ***În acest scop vor fi pregătiţi şi pentru folosirea armelor*, se precizează în informaţie!**

Dacă Mişcarea Legionară, prin braţul său, „Garda de Fier", ar milita oficial pentru păstrarea integrităţii teritoriului naţional, *nu pentru destrămarea lui*, ar exploda „il mondo iudaico"!

Concluzia: jupânilor: le trebuie o Românie văduvită de Ardeal, văduvită de Moldova, văduvită de Dobrogea, şi ajunge! Le arătăm un deget!

Nicador Zelea Codreanu

***

INTRE ZORI ŞI CREPUSCUL (continuare din pag. 5)

***cele comuniste erau organizate sub oblăduirea statului, a partidului şi guvernului*, iar cele legionare, care erau şcoli ale dragostei de oameni, şcoli ale camaraderiei profunde, erau totdeauna sau aproape totdeauna rău văzute de guvernările interbelice, participanţii au fost în destule cazuri arestaţi, bătuţi cu sălbăticie**, goniţi sau trimişi legaţi „din post în post", obligaţi să se culce în noroi, trecându-se cu jandarmii călare peste ei (digul de la Vişani).

Voi sări peste „deosebiri", dacă „asemănările" îi deosebesc atât de fundamental.

Aş aborda o problemă-cheie pe care o puneţi şi care mi se pare abordabilă: „Poate un comunist să devină legionar?" Şi eu sunt de acord că poate, dar în nici un caz pe baza asemănărilor evocate de dvs.

Voi face, cu voia dvs., următorul comentariu: 99% dintre cei cu carnet roşu l-au acceptat căci în rare cazuri puteai promova în viaţa profesională, dar şi socială, fără el. Îţi trebuia „carnet" aşa cum îţi trebuia bilet la tren, fără el nu puteai „merge".

După 89 niciodată nu am întrebat pe cineva care a venit la noi dacă a fost sau nu membru P.C.R. Fost sau nu comunist, *în cei trei ani de stagiatură se poate foarte uşor constata dacă şi-a schimbat sincer mentalitatea, în eventualitatea că şi-o însuşise în mod real.*

Nu aş vrea să fac aprecieri la creştinătatea legionarului, fiind împletită cu viaţa lui prin naştere şi educaţie, fiind la baza ideologiei noastre. Şi în acest context intră „întoarcerea fiului risipitor" şi vocaţia de educator a Legiunii, exemplul divin al bunătăţii şi iertării.

Cât despre ideea vehiculată de unii aşa-zişi istorici sau tot felul de „băgători în seamă" că infiltrarea unor comunişti în Mişcare în perioada interbelică ar fi influenţat în vreun fel evoluţia Legiunii, le aduc la cunoştinţă că la noi nu se votează hotărârile, deci nu interesează pe nimeni „numărul de mâini ridicate", de fapt necerut niciodată. La noi şeful hotărăşte şi ceilalţi execută; *că au fost comunişti sau liber schimbişti, tot acelaşi lucru îl au de făcut şi în caz contrar nimeni nu îi ţine legaţi cu nimic!*

Stimate d-le profesor, nici nu ştiu ce să mai scriu şi ce nu; aţi scris destule lucruri adevărate şi care mi-au făcut plăcere, m-au bucurat. Sunt totuşi multe lucruri pe care cel puţin aparent nu le-aţi înţeles, căci *nu aş vrea să cred că vreţi „să împăcaţi şi capra şi varza"*.

Ideea că „prestaţia legionarilor din toamna lui 1940 nici pe departe nu a fost o dezicere de teoria de la care s-au revendicat" sau că *Horia Sima a „schimbat macazul" atât de dezastruos pentru Mişcare „fiind copleşit" de răspunderea asumată prin dispariţia Căpitanului*, mă face să mă întreb mereu ce ştiţi şi ce nu ştiţi despre marile şi hotărâtoarele frământări ale Mişcării de după noiembrie 1938. *„Oricine i-ar fi urmat" rămânea copleşit de personalitatea Căpitanului şi nu ar fi făcut decât să îi continue politica şi să îi execute ordinele.*

Poate că vă gândiţi că noi „tocăm" problema, căutând să ne demonstrăm legitimitatea. Poate vă gândiţi că *„simişti" sunt mai mulţi prin „Noua Dreaptă"*.

Vă declar că *suntem total dezinteresaţi de activitatea acestor hibrizi care nu reuşesc să se dezmeticească;* nu vorbim pro domo decât în sensul adevăratei şi veşnicei case legionare.

Reluând ideea cu prestaţia „legionarilor" din 1940: a fost în mod absolut o dezicere de "teoria de la care s-au revendicat". Au procedat ca nişte comunişti de mai târziu, ca nişte anarhişti, au procedat ca şi duşmanii lor dintotdeauna, pe care îi condamnaseră mai ieri pentru ilegalitate, teroare şi barbarie.

D-le profesor, sunteţi uluitor: „deschiderea largă a porţilor pentru efectivele de care Mişcarea avea nevoie pentru a guverna"!!

De o sută de ori fals! *O încălcare absolut gratuită a legilor legionare*, care nu poate fi justificată în veci, după un fel de lovitură de stat în care nu se pune problema necesităţii unor alegeri, *puterea fiind concentrată în mod evident în mâinile gen. Antonescu. Tranzacţia politică odată făcută cu legionarii, noii veniţi nu au putut avea nici cel mai mic rol de prezenţă sau de influenţă! Nu au participat la guvernare, nu urmau alegeri; gest inutil.* Nu ştiu cine i-a sugerat ideea lui Sima, dar acceptarea ei vădeşte încă o dată, dacă era nevoie, puţinătatea minţii acestui om.

D-le profesor, nu că Legiunea NU avea nevoie de aşa ceva „pentru a guverna", dar a fost un gest sinucigaş, creând un haos total într-o organizaţie care uluise lumea prin disciplină. Atenţie, d-le profesor, acesta a fost începutul sfârşitului!

Ce altceva a pus Legiunea în situaţia de a-şi pierde identitatea decât pierderea controlului asupra maselor de legionari, dar şi asupra unor indivizi veniţi după 6 sept. 1940 şi care se transformă în „pluton de execuţie"?!

Dacă acceptăm ideea că Sima nu a comandat *masacrul de la Jilava* şi că au fost persoane pierdute de sub control, nu din cauza „deschiderii largi a porţilor" de care, după părerea dvs., „Legiunea avea nevoie"? Încercarea de a arunca vina pe cei care deshumau pe Căpitan, Nicadori şi Decemviri, care la vederea cadavrelor - etc., etc. - au trecut la răzbunare este valabilă pentru cei ce nu ştiu că masacrul a avut loc în cursul nopţii, înainte de a se ajunge la cei îngropaţi, lucru care a avut loc 5-6 ore mai târziu.

Dacă acceptăm ideea că Sima nu ştia nimic de Iorga şi Madgearu, nu este o urmare a *pierderii controlului asupra Mişcării?* *Şi dacă acceptăm că a vrut să oprească asasinarea lui Iorga, de ce a trebuit să plece cu maşinile după asasini, când un simplu telefon la Sinaia putea pune în jurul casei lui Iorga mai multe plutoane de jandarmi „cu glonţul pe ţeavă"?*

Printre cei nou veniţi se află şi martorul dvs. de serviciu, Petre Ţuţea, fapt care vă face pe dvs. să afirmaţi cu seninătate că ar minimaliza diferenţele dintre noii veniţi şi vechii legionari!! Vă citez: „Printre aceştia se aflau şi persoane de calibrul lui Petre Ţuţea! Astfel că nu putem insista prea mult pe această diferenţă"!

Oricât aş vrea să mai „protestez", trebuie să mă opresc; m-am străduit mult să mă fac înţeles şi aş fi dezolat să nu fi reuşit decât să trezesc adversitatea d-lui profesor. Când faci nişte afirmaţii şi nişte judecăţi, vrei - nu vrei îţi asumi riscul de a supăra oameni de talia d-lui prof. Ion Coja. Nu am dorit aşa ceva, dar nu am îndrăznit să îl las să creadă că se află pe drumul cel bun în aprecierile domniei sale apropos de Mişcarea Legionară.

Voi încheia citând o maximă din „scrisoarea" pe care am comentat-o: „A trece prin ideea comunistă mi se pare un lucru firesc pentru procesul de maturizare politică a oricărui cetăţean." A oricăruia? Se pare că maturizările politice vor suferi crunt în viitor!

CONFRUNTARE IUDEO – CREŞTINĂ ÎN SPATELE GRATIILOR

Într-una din zile a fost adus la sanatoriul închisorii un evreu talmudist cocoşat, foarte grav bolnav.

Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, **ura lui împotriva creştinilor s-a dezlănţuit violent:**

- *Voi, creştinii, sunteţi vinovaţi de pogromul împotriva evreilor. Ne vom răzbuna după legea noastră!*

I s-a răspuns:

- *Dimpotrivă, creştinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor.* ***Evreii** au ucis pe Hristos şi-i **prigonesc şi-i ucid pe creştini ori de câte ori au ocazia în istorie, ca să ajungă ei înşişi stăpânii lumii. Dar lumea modernă nu poate accepta guvernarea unui neam străin care se consideră Israel.***

- *Noi suntem Israelul prin alegerea divină!*

- Israelul este haric, şi nu născut dintr-o anume seminţie.

- *Voi sunteţi antisemiţi şi prin asta nesocotiţi legământul dat de Dumnzeu poporului evreu!*

- Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa şi poporul care a cerut răstignirea. Antisemiţi nu sunt creştinii, ci evreii care luptă împotriva evidenţei, căci ei ştiu bine că Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud şi Cabala au răstălmăcit învăţătura revelată a Vechiului Testament. Ei se închină fie viţelului de aur împotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana împotriva adevărului lui Hristos.

Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil să-L urmeze, căci el însuşi se consideră Hristos - iată culmea demonismului la care a ajuns!

- *Creştinii au colaborat cu Hitler împotriva creştinilor!* a strigat talmudistul.

- Dar tot creştinii au fost marii martiri ai lagărelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ.

- Cum vine asta?

- Evreii s-au declarat pe ei înşişi drept fiinţă sfântă, însuşi Mesia, deci rasismul lor este absolut. Hitler a declarat pe arieni drept rasa superioară, deci o formulă relativă.

Mai mult, nici nazismul nu a fost creştin, ci anticreştin. Hitler îi suspecta pe creştini de semitism.

- *Creştinii nu i-au apărat pe evrei împotriva nazismului!*

- Creştinii i-au apărat pe creştini şi pe evrei în măsura posibilităţilor istorice de atunci.

Evreii îi acuză pe creştini că i-au prigonit prin Hitler, dar asta este o dublă ipocrizie: pe de o parte, ei ştiu că nu se putea face mai mult atunci; pe de altă parte, vor să justifice uciderea creştinilor pe care ei o săvârşesc prin comunism.

- *Dar evreii sunt victimele lui Stalin şi ale comunismului!*

- Asta e o ipocrizie şi un tupeu tipic iudaic. Se ştie bine că evreii au creat materialismul istoric, au condus revoluţia sovietică, au dezlănţuit prigoana împotriva Bisericii creştine şi a tuturor oamenilor care au refuzat comunizarea.

Aici W. a intervenit ferm în discuţie:

- Comunismul este instrumentul de iudaizare a lumii.

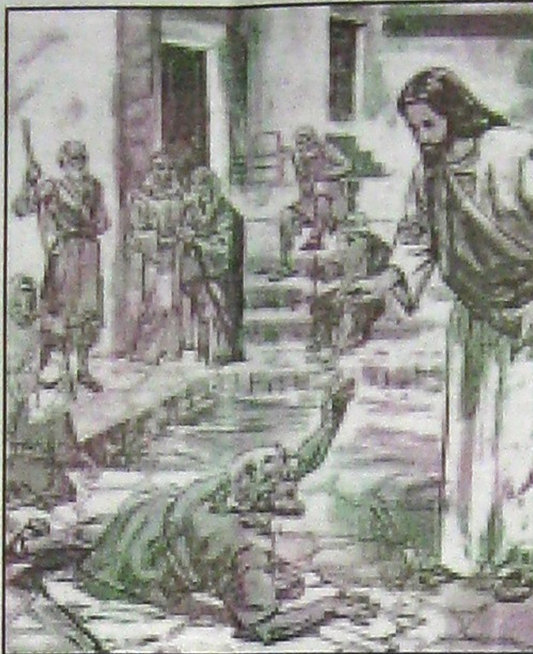
- *Pentru această afirmaţie vei plăti scump!* i-a strigat înfuriat evreul talmudist.

W. însă a continuat netulburat:

- În lupta dintre Stalin şi Troţki a învins Stalin, care s-a folosit de evrei. El le-a refuzat puterea, dar nu şi serviciile. Aşa că evreii au ales locul doi în comunism şi nu l-au părăsit niciodată. Ei sunt calul troian al revoluţiei comuniste.

- *Fiinţa poporului evreu este sfântă şi va pieri oricine se va atinge de ea.*

- Tocmai asta este greşeala rabinică**, a spus W., **rasismul de tip divin, dominaţia lumii de către evrei. Obsesia puterii mondiale îi satanizează pe iudei!

- *Poporul evreu îşi dovedeşte mesianismul prin influenţa lui mondială şi prin crearea statului Israel*, a replicat cocoşatul.

- Nu cu puterea lui Dumnezeu au făcut ei aceste fapte, ci ca antihrişti ce s-au închinat lui satana.

- *Meriţi să fii ucis!* a strigat turbat talmudistul.

- Şi mama şi fraţii mei mi-au spus la fel, a răspuns senin W..

După ce s-a mai liniştit, cocoşatul a reluat:

- *Evreii au fost capabili să creeze după 2000 de ani statul israelit şi vor fi capabili să conducă lumea întreagă.*

W. i-a răspuns:

- Statul Israel este o dovadă a vremurilor apocaliptice de sfârşit de lume, de venire a doua oară a lui Hristos. Puterea vi se va lua. Iubesc poporul evreu, e poporul meu, dar cred că ***numai prin Hristos se va mântui.*** Locul evreilor va fi unul de cinste în creştinism. Acum însă, când sunt îmbătaţi de putere, ei nu pot vedea adevărul, nu se pot pocăi. Aş vrea să fiu şi eu anatema ca Pavel, numai să pot mântui pe unii dintre ei!

- *Vom rezidi templul lui Solomon şi vom şterge orice urmă de creştinism din Ierusalim!*

- Veţi fi din nou loviţi cumplit, a zis W..

- *Ne vor apăra creştinii*, a răspuns cu tâlc evreul talmudist. *Am reuşit să naştem un complex de vinovăţie în conştiinţa creştinătăţii, care o paralizează şi prin care o vom supune.*

- Vinovăţia este a voastră, dar voi respingeţi adevărul. Hristos încă vă mai întinde mâna prin care vă puteţi salva. Şi va veni vremea prorocită în care evreii vor intra în numărul creştinătăţii; atunci va fi slavă şi bucurie pe pământ.

- *Avem o moştenire comună*, a încercat evreul să cotească discuţia.

- Hristos ne desparte**, i-a retezat-o W.. Chiar Moise şi prorocii sunt ai noştri. **Dacă aţi urma lui Moise, aţi fi creştini!

- *Nu evreii, ci romanii L-au ucis pe Hristos*, a insistat talmudistul.

- Evreii L-au ucis prin forma legală de atunci, deci prin romani.

Nu romanii L-au urât pe Hristos, ci evreii.

Nu pe romani îi acuză Hristos, ci pe evrei.

- *Nu poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci căpeteniile lui.*

- Poporul evreu, cu unele excepţii de credincioşi, şi-a urmat conducătorii, şi este vrednic de ei.

- *Au trecut zeci de generaţii de la Ana şi Caiafa, e vremea să se uite crima de atunci.*

- Urmăreşte ce fac evreii de atunci şi până azi împotriva creştinilor şi a tuturor oamenilor şi vei înţelege de ce li s-a spus că păcatul împotriva lui Hristos va fi iertat, dar păcatul împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta.

Evreii de azi sunt mai vinovaţi decât evreii care L-au ucis pe Hristos!

Bolnavii din camera 4 ascultau uimiţi. W. vorbea din propria lui otravă sufletească, de care acum se simţea eliberat. Talmudistul s-a jurat să-l denunţe după eliberare la mai-marii comunităţii evreieşti, care-l vor distruge. Însă în scurt timp a murit.

NOTĂ: Discuţia de mai sus s-a purtat în sanatoriul închisorii din Tg. Ocna, în anii 50, între un evreu, un legionar şi pastorul protestant de origine evreiască Wurmbrandt (W.)

După această confruntare, Valeriu Gafencu (n. n.: frate de Cruce, sfântul închisorilor comuniste), i-a spus:

- Domnul pastor cunoaşte foarte bine adevărul, rămâne numai să se statorniceească în el.

W. s-a înclinat uşor şi a rămas pe gânduri. Cunoştea, într-adevăr, mai bine ca alţii problema evreiască şi raportarea ei la creştinism. Avusese discuţii aprinse pe această temă cu fratele său, care era mare maestru în Loja secretă iudaică, lojă ce controla masoneria internaţională.

- Cum vreţi voi, vreo cincisprezece milioane de evrei, să guvernaţi patru miliarde de neevrei? îl întrebase W..

Iar fratele i-a răspuns:

- *Avem prozeliţi suficienţi. Unii ştiu că ne sunt prozeliţi, alţii nu ştiu, dar toţi sunt la dispoziţia noastră şi noi vom fi dumnezeul lor. Noi am creat francmasoneria, iar prin comunism, capitalism, materialism şi umanitarism am dat deja o spiritualitate iudaică întregii lumi. Lumea se iudaizează zi de zi. Evreii sunt fermentul secolului XX.*

- Dar Hristos a venit! zicea W..

- Nu a venit. Acela a fost un fur şi un trădător al poporului ales.

- De ce nu vine atunci Hristosul?

- *Însuşi poporul evreu este Hristosul!*

Atunci W. a luat foc şi a început să-i demonstreze fratelui său că poporul evreu e plin de nelegiuire şi păcat, încât nu poate fi frumosul, sfântul şi desăvârşitul Hristos. Acela a fost şi rămâne Iisus Hristos.

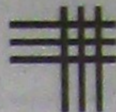
- *Vă urâm*, i-a strigat fratele lui, *şi tu eşti un trădător al neamului nostru. Când vom rezidi templul lui Solomon, vom face în cetatea Ierusalimului cea mai mare statuie din lume, pe care vom scrie: „Să nu uitaţi niciodată ce v-au făcut vouă creştinii!".*

- Pieirea ta prin tine, Israele! i-a replicat W. ***Voi nu mai aveţi cer, căci dincolo de pământ nu aveţi nici un ideal!***

- extras din cartea "*Întoarcerea la Hristos*" de Ioan Ianolide (frate de Cruce) -

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORȘA (III)

(continuare din numărul trecut)

"În dimineața următoare au intrat la noi SIMA și Titi Cristescu. **Rădeau**, când noi eram triști. **Nu trecuseră decât câteva zile de la moartea Șefului.**

<<*De ce râzi, mă, ca un idiot?*>> l-am întrebat.

Continua să râdă.

<<*Când noi plângem tu râzi, ai?*>>

<<*Râd, că tare norocos mai ești părinte. Ai scăpat ca prin urechile acului să nu fii împușcat.*>>

Vasile 'n-a mai avut răbdare. (n. n.: prof. comandant legionar Vasile Cristescu, șeful Comandamentului Legionar provizoriu, superiorul lui Sima) <<***Ai să dai socoteală de tot ce ai făcut până acum, Horia.*** Ce e cu circulara că a scăpat Căpitanul?>>

<<Nu am scos-o eu, ci Siguranța statului ca să ne deruteze.>>

<<*Minți ca un ticălos.* ***De azi înainte îți interzic să mai faci ceva fără ordinul meu.***>>

Ne-am despărțit certați." (pg. 252)

Preot Ion Dumitrescu-Borșa în cadrul echipei legionare care a luptat pe frontul din Spania împotriva bolșevicilor

"**Sima nu era în coloană, ci singur, în partea dreaptă. Fumurile de șef îl împiedicau de a se compromite în front.** Aștepta probabil ca lui să i se dea raportul, dar **Papanace** a luat comanda și, o dată cu salutul legionar, **mi-a adresat raportul:**

<<*Camarade comandant legionar, grupul de legionari refugiați în Germania este gata și așteaptă ordinele dumneavoastră.*"

Pătrașcu luase loc în fața lângă Papanace. Comandanții legionari formau prima linie.

Singur, Sima, în afară, se cam îngălbenise la față. Mocnea ura din el.

Am luat cuvântul și am vorbit răspicat, pe față și fără ocolișuri, începând cu o introducere asupra celor întâmplate până la omorârea Căpitanului, a lui Vasile Cristescu și a altora. Fuga celor ce au putut trece peste graniță și care ne găsim acum aici. Ce neplăceri am avut cu Pătrașcu și cu Trifa în Polonia. Scrisoarea lui Sima prin care îi ordona lui Pătrașcu să ia comanda grupului legionar din Polonia. **Cu ce drept a îndrăznit SIMA să dea asemenea ordine.**

<<Aud că și aici el se considera drept șef al Mișcării Legionare, făcând uz de un anumit testament dat de Căpitan, prin care îl considera urmaș la conducere.

Este o înscenare mârșavă și o minciună făcută din ambiția de a pune mâna pe șefie. Eu (n. n.: Ion Dumitrescu-Borșa) ***sunt acela care a cerut Căpitanului, la insistența lui Sima, ca să-l însărcineze cu strângerea de ajutoare pentru cei arestați și familiile lor, pretinzând că el nu este cunoscut în București și poate circula fără a fi arestat.*** **La această cerere a mea prin d-na Codreanu, care s-a dus să-l vadă la Rm. Sărat, am primit răspuns pe o bucățică de hârtie ruptă din ziar: ~*Bine, părinte. Să se ocupe Sima, dar ajutat de Papanace, dar numai așa cum ai spus dumneata.*" În mânuirea fondurilor avea încredere în Papanace.**

Sima a luat aceasta drept testament și a pus pe dna Codreanu, ademenită cu daruri, să-l trâmbițeze în rândurile legionarilor, ca șef lăsat de soțul ei.

Nimeni din cei care ne aflăm aici nu putem să-l înlocuim pe Căpitan. Nici eu, nici Sima și nici nimeni altul. Să ne iasă din cap acest lucru. **Avem încă în închisorile din țară gradați care stau deasupra noastră. Nu putem uita pe Clime, șeful partidului, pe Banea, pe Alecu Cantacuzino și alții care sunt mai presus de noi.** În ce ne privește pe noi care ne găsim aici în siguranță că viața nu ne este primejduită, îmi asum răspunderea și vă cer să ascultați de sfaturile mele, în calitatea mea de vechi legionar. Eu port răspunderea dumneavoastră în raporturile dintre noi și autoritatea germană care ne-a acordat azil politic. Ar fi rușinos ca să fim întreținuți țării care ne protejează. De aceea voi interveni ca fiecare dintre noi să fim puși la muncă, ca să ne câștigăm pâinea.

Totodată, să înceteze sistemul de „bârfă", de ponegrire, care provoacă ură și dezbinare. Să audă Pătrașcu și Trifa sfatul meu și să-i dea ascultare.

În încheiere, am să vă pun o întrebare la toți: ați fugit din Țară de frica morții, ca să vă salvați viața, sau ca să vă socotiți o rezervă care să răzbune moartea Căpitanului și a celorlalți fruntași legionari, atunci când va veni vremea? Pentru aceasta voi veni mâine ca să stau de vorbă cu fiecare dintre voi separat. Și cu aceasta am terminat și închid ședința.>>

Nu știu cum voi fi vorbit, dar au venit cu toții să-mi strângă mâna și să mă felicite, că li s-a luat o piatră grea de pe suflet."

"La despărțire, am ținut să mai adaug la cele spuse de mine, părându-mi-se că mi-am dat prea multă importanță:

<<Dacă mi-am arogat unele drepturi de comandant al vostru, țin să lămuresc că aceasta se referă numai în ce privește conviețuirea noastră aici în Germania. **Atunci când va trebui să luăm unele hotărâri politice, atât aici, cât și în legăturile ce le avem cu Țara, se vor face numai în ședințe cu toți comandanții legionari și căzând toți de acord.** Aceasta poate mai târziu, deocamdată ne vedem de noi. **Interzic oricăruia a face după cum îl taie capul.**>>

La despărțire, Sima cu Pătrașcu au ținut să mă conducă până acasă."

SIMA a căutat să mă convingă că nu trebuie să stăm de vorbă convocând pe toți comandanții legionari și că e de-ajuns numai noi trei, adică el, Papanace și cu mine să hotărâm asupra celor ce va trebui să acționăm politic.

<<*Am Mișcarea Legionară în mâinile mele,* spunea el (n. n.: SIMA), explicând ca să mă convingă, *și pot oricând să transmit ordine de aici în țară.* ***Am curieri care pot face oricând legătura. Afară de aceasta, țin să vă comunic că încă aproape de un an am schimbat toate vechile comenzi legionare cu oameni de-ai mei care sunt necunoscuți,*** *ca să pot salva fostele cadre, cărora le-am comunicat să se dea la fund. Așa că acum am Mișcarea Legionară în mâinile mele. Apoi mi-am făcut legături printre cadrele militare de la generali până la sublocotenenți, cu care* ***putem da oricând o lovitură de stat ca să luăm puterea.***>>

M-am uitat la Papanace și i-am zis:

<<Ce zici tu, Costache, de asemenea planuri? ***Care era părerea Căpitanului în ce privea lovitura de stat?***>>

<<*Da, dar acum situația e schimbată și trebuie să răzbunăm moartea prin orice mijloace.*>>

<<Nu sunt de părerea voastră. Vom veni la putere numai pe cale legală, iar în ceea ce privește pedepsirea celor ce ne-au ucis mișelește, este o altă problemă. Trebuie să ne gândim bine la ce vom avea de făcut și rămân la părerea mea: că numai consultându-ne toți vom putea lua hotărâri care să aducă rezultate bune. Tot ce s-a făcut până acum a fost după cum le-a dictat capul unora și știm ce s-a petrecut. Cine are să răspundă de toate crimele? *De aceea rămân la părerea mea. Să ne consultăm cu toții.*>>" (pg. 267 – 270)

"**Câteodată Sima căuta să afle de la mine care sunt legionarii fruntași din închisori și lagăre, care ar mai putea lua locul de conducere, acum după moartea Căpitanului.** Nu puteam înțelege șiretlicurile acestui om. Eu eram de o altă structură sufletească, fără ascunzișuri și viclenii, spunând pe față tot ce aveam de spus, și tot ceea ce gândeam. Îmi era oroare de minciună, de care se serveau atât Sima, cât și Pătrașcu, și de care îi acuzam pe față." (pg. 272)

"Au început să vină mai des la mine, SIMA cu Papanace, care **punea mereu problema asasinării lui Călinescu.**

Eu aveam punctul meu de vedere: numai dacă vor fi omorâți amândoi, Carol și Călinescu în același timp și în același loc, dacă va fi posibil; dacă nu, renunțam.

Omorârea lui Călinescu ar atrage furia regelui care va masacra pe toți legionarii din închisori și lagăre și pe alții ce-i vor mai putea prinde.

Părerea mea era și a lui Papanace și până la urmă SIMA, care era numai pentru Călinescu, ***s-a prefăcut că se lasă convins,*** *trimițând pe Papanace, mai târziu, să-mi explice* că este total de părerea noastră.

M-am sfătuit cu Miti și Smultea, dacă sunt ferm hotărâți să plece în Țară ca să organizeze deocamdată actul de răzbunare, **dar să nu facă nimic până nu vor primi dezlegare din partea mea de aici din Berlin,** alegând momentul oportun. I-am pus să jure că se vor ține de cuvânt și ne-am pregătit de plecare."

"La Viena, de față cu Silaghi, am făcut diferite planuri, **stăruind asupra faptului că nu vor întreprinde nimic până nu vor primi dezlegarea de la Berlin.** Am petrecut cu ei vreo trei zile." (pg. 279)

"M-au cuprins regrete că i-am trimis în această acțiune riscantă, dar **puteam contramanda oricând, căci ne înțelesesem, numai deodată în același timp și loc,** ceea ce era cam greu și apoi **aveau de așteptat semnalul de la Berlin**." (pg. 280)

"**În lipsa mea, SIMA** mai primise ceva vizite în legătură cu Țara, pe un prieten al lui; contabil la I.H.R.-Brașov și altă dată pe soția acestuia și nu mi-a comunicat ce dispoziție a mai dat. **Avea secrete.** Simțeam aceasta și **eram îngrijorat să nu mai facă ceva prostii ca în trecut. De aceea l-am făcut atent.**" (pg. 280 – 281)

"Pe la începutul lui august Sima m-a încunoștințat că a sosit la Berlin inginerul Nicolau, căruia îi încredințase comanda Corpului Răzleți, și că aranjase ca să avem o întrevedere cu el, având de discutat probleme de mare importanță.

O noapte întreagă am tot discutat cu Nicolau cum să ajute și să sprijine acțiunea lui Miti Dumitrescu, dar numai în sensul în care eu luasem hotărârea cu ei." (pg. 281)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student, 22 ani

Inedit

ROMÂNII LA ODESSA 1941 – 1944 (V)

(continuare din numărul trecut)

Continui serialul cu prezentarea altor ziare româneşti cărora, din păcate, aşa cum am mai spus, nici măcar nu le sunt amintite titlurile de către istoricii contemporani care se ocupă arareori de ostilităţile de pe frontul răsăritean din timpul celui de-al doilea război mondial.

"GLASUL NISTRULUI"

Avea ca subtitlu ***"Gazeta moldovenilor dintre Nistru şi Prut"***; primul număr a apărut la 16 oct. **1942** la **Tiraspol**, redactor responsabil fiind I.M. Miculescu-Voia. Data apariţiei nu este întâmplătoare: la acea dată se împlinea un an de la cucerirea Odessei, cel de-al treilea oraş ca importanţă din fosta Uniune Sovietică de atunci, de către trupele române, cu preţul pierderii unui mare număr de ostaşi. Ziarul este aproape în întregime axat pe aniversarea acestui eveniment, având scris cu litere mari, pe prima pagină, titlul: *"Un an de la biruinţa Crucii: 16 oct. 1941 - 16 oct. 1942"*. Se distinge marele material semnat de reporterul de război George Pâslaru: *"Primii ostaşi români pe străzile Odessei"*, cu subtitlurile *„Atacul decisiv"* şi *„Cu dorobanţii pe străzile "Odessei"*. Citez câteva rânduri din felul cum a primit populaţia oraşului trupele române: *„Tricolorul românesc fâlfâie pe cea mai înaltă clădire din port; aici sunt sute de maşini abandonate, cei morţi, şi cadavre de soldaţi ruşi care nu au vrut să se predea, case în flăcări; din când în când se mai aud explozii. Lumea primeşte trupele româneşti cu urale şi oferă soldaţilor pachete de ţigări, oamenii bătrâni îşi fac cruce. O femeie cu lacrimi în ochi sărută mâna unui ofiţer şi spune „De când vă aşteptam, maică, să ne scăpaţi de ei!"*. Ziarul are acest reportaj tradus şi în limba rusă, în paginile următoare. Să menţionez că ziarul *„GLASUL NISTRULUI"* a avut un caracter bilingv şi în numerele următoare, mai precis până la numărul 19.

NR. 11 are titlurile în culoare roşie şi are ca temă *„Marea înviere a Transnistriei"*.

De la nr. 19 şi până la apariţia ultimului număr, 67, petrecută la 15 dec. 1943, ziarul îşi mută redacţia din oraşul Tiraspol la **Odessa**, în Piaţa Adolf Hitler nr. 1, noul redactor şef fiind Horaţiu Ionescu.

Este acum un săptămânal transnistrean, un ziar atrăgător, aş putea afirma chiar superb, format mare, aidoma cotidianelor bucureştene, cu unele fotografii şi cu titluri color.

DIN NR. DE CRĂCIUN 1942 reţin câteva articole semnificative: recenzia cărţii intitulate *"Transnistria"*, semnată de N. Pop, materialul semnat de Alecu Dumitru, reporter de război *„Crucile de foc"*, apoi alt reportaj, nesemnat însă, *„Gospodărire şi umanitate"*, fotoreportajul *„Mareşalul Ion Antonescu vizitează operele de patronaj din Odessa"*, articolul *„Gânduri de sărbătoare"* de mitropolitul Visarion, *„Al treilea Crăciun de război şi libertate"* (sub semnătura lui Gherman Pântea, primarul Odessei), *„Universitatea din Odessa şi cultura românească"* (autorul articolului fiind prof. Ceasovnicov, rectorul Universităţii). Reproduc un colind: *„Steaua lui Stalin, / Roşie ca focul, / ladul să o înghită / Că ne-a ars norocul; / Că în sărbătoarea Sfintei Preacurate / Ne-a trimis la lucru-n / Temniţă de moarte"*.

Din numerele următoare, apărute după Crăciunul anului 1942, voi evidenţia, pentru conţinutul său remarcabil, articolul lui Florin Andrei, intitulat *„Românii din trecutul Odessei"*, din care citez un mic fragment: *„Sub cerul libertăţii româneşti a început să se piardă această curioasă nivelare sovietică prin care individul era obligat de către regimul comunist să aibă aceleaşi aspiraţiuni şi nevoi. A dispărut în primul rând acea extraordinară uniformitate a îmbrăcămintei. Şi odată cu ea, fără îndoială, acea rigidă uniformitate de spirit."*

Un fotoreportaj apărut **într-un alt număr din vara anului 1943** se intitulează *„Palatul Voronţov, distrus în retragere de trupele bolşevice, a fost refăcut de către administraţia noastră"*.

Odată cu **începutul anului 1944** ziarul îşi schimbă numerotarea: nr. 68 devine nr.1 din 1944, anul III.

Ziarul are în continuare un plăcut aspect grafic, este elegant şi conţine fotografii de

Anul II Nr. 66 | 6 pagini | Duminică 5 Decemvrie 1943

Glasul Nistrului

FOAIE SAPTAMÂNALA

Redactor responsabil: HORAŢIU IONESCU

PACE
de ION NEICU

ÎNTRE CELE DOUĂ FRONTURI

calitate, deşi mersul războiului nu era deloc favorabil Puterilor Axei, luptele defensive apropiindu-se tot mai mult de hotarele Ţării.

PRIMUL NR. DIN 1944 are câteva articole interesante: *„Războiul şi problema culturii"* de Tudor Moldovan, *„Viaţa artistică"* - unde sunt prezentate fotografiile actorilor bucureşteni veniţi în turneu la Odessa: Ionel Ţăranu, Ion Iancovescu, precum şi fotografia pictorului scenograf Th. Kiriacoff, *„Colind şi inspiraţie"* de Simion Stolnicu, precum şi pagina *„Între Nistru şi Bug, o uriaşă operă e reconstrucţie"*. Ziaristul rus Anatolie Moslenicov semnează articolul *„Munca în Transnistria a devenit liberă"*, din care extrag câteva rânduri: *„Muncitorii lucrează liberi, fără sistemul torturii şi fără a fi stahanovişti, primesc salariu care le dă posibilitatea să trăiască destul de bine. Propaganda bolşevică înfăţişa poporul român şi mai ales ostaşul român ca fiind sălbatic venit să jefuiască şi să măcelărească fără milă bătrâni, femei şi copii. Muncitorul transnistrean lucrează acum în spirit european"*. Un fotoreportaj se referă la Palatul Dumei, refăcut în totalitate de către administraţia română.

NR. 2 din 9 ian. 1944 are câteva articole semnificative: *„De ce am trecut Nistrul"* de cunoscutul scriitor român, pe nedrept ignorat astăzi, Al. Lascarov Moldoveanul, *„Panslavismul în exterminarea latinităţii"* sub iscălitura redactorului şef Horaţiu Ionescu şi *„Jurământul bolşevic al lui Stalin, din ian. 1924, cu prilejul morţii lui Lenin"*, din care citez: *„Ne-a recomandat Lenin să lărgim Uniunea Republicilor. Îţi jurăm, tovarăşe Lenin, că vom îndeplini această poruncă a ta."* Autorul care nu semnează cu numele său articolul conchide în încheiere: *„Astfel, Anglia şi Statele Unite, bete de iluzoriul succes că au putut, în fine, să-l vadă pe Stalin la conferinţa recentă ţinută la Teheran, au uitat de jurământul bolşevic."*

Articolul semnat de către mareşalul Ion Antonescu, *„Prin răsărit ajungem la apus"*, are un pasaj semnificativ: *„Răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord a fost începutul de exterminare a lumii latine din nordul Balcanilor."*

În rubrica *„Viaţa artistică"* este prezentat cu fotografie directorul Operei din Odessa, Ion Maican, iar Andrei Năstase semnează materialul *„Gh. Murgu, un Barbu Lăutaru al Transnistriei"*.

Din articolul *„Între sovietici şi Biserică"*, sub semnătura lui Anatolie Moslenicov, extrag rândurile: *„NKVD-ul teroriza oamenii: lor le era frică să meargă la biserică, le era frică să ţină în case icoane şi cărţi bisericeşti, le era frică să-şi boteze copiii, le era frică să se căsătorească în biserică, le era frică să mărturisească că erau oameni credincioşi."*

Reţine atenţia şi articolul *„Plantaţia eroilor"*, ilustrat cu fotografii: *„La Dalnic, unde eroii Neamului au înscris pagini de glorie, guvernământul a plantat 250 de hectare de pomi fructiferi pentru ca poporul transnistrean să-şi aducă aminte de jertfa celor care l-au dezrobit."*

Mai semnalez un alt articol cu titlu incitant: *"Organizaţia Uniunii Ateiştilor Luptători, o adunătură de golani şi bandiţi care făceau acte revoltătoare în timpul slujbelor religioase."*

NR. 3 al gazetei Nistrului din 16 ian. 1944 are trei poezii: *„Desant luciferic"* de Horaţiu Ionescu, *„În portul cenuşiu"* de Simion Stolnicu şi *„Război"* de George Moroşanu.

În *„Cronica muzicală"* Florin Andrei se referă la premiera *"Trubadurului"* care a avut loc la Opera din Odessa.

Alte articole care se citesc cu plăcere: *„Nistrul, hotar între două lumi"* ce are ca autor pe Mihai Spiridonică, *„Tragedia românilor de peste Bug"* de Andrei Năstase, *„Trecutul scrisului românesc în Transnistria"* de Horaţiu Ionescu şi *„Uriaşa realizare românească, Aerogara Tătarca de lângă Odessa"* (realizată după planurile renumitului arh. Ion Creangă), ilustrat cu câteva fotografii.

Un alt fotoreportaj, *„Fabrica de ţigări din Odessa"*, arată că se produceau 4 milioane de ţigări zilnic, după ce în retragere Armata Roşie a distrus 133 de maşini din cele 260 existente. Meritul în repunerea ei în circulaţie revine directorului Al. Prescu.

NR. 4 din 26 ian. 1944 este un număr festiv: *„Unirea: 24 ianuarie 1859 - 1944"* şi pe această temă sunt publicate trei articole. Mai reţinem din acest număr: *„Cronica dramatică"* semnată de Florin Andrei, referitoare la piesa *„Cyrano de Bergerac"* de Edmond Rostand, unde eroina piesei, Roxana, interpretată de Elena Aramă, a fost la sfârşitul spectacolului îndelung aplaudată de către publicul care a umplut până la refuz frumoasa şi eleganta sală.

Un alt fotoreportaj se referă la Şoseaua Mareşal Ion Antonescu, prima arteră de comunicaţie modernă în locul drumului noroios, lungă de 102 km, ce lega Chişinăul de Odessa.

Alte articole pe care le reliefez au titlurile: *„Naţionalism şi comunism"* de Tudor Moldoveanu, *„Tiraspol, poarta de intrare în Transnistria"* de Andrei Năstase – unde, printre altele, se aminteşte că uzina electrică aruncată în aer de către bolşevici a fost repusă în funcţiune imediat după intrarea trupelor româneşti în oraş.

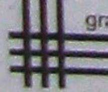
DIN NR. 5 din 30 ian. 1944 reţin titlurile: *„Meşterii din cartierul Moldovanca din Odessa"*, *„Comerţul românesc în Transnistria"* - reportaj de război iscălit de Ştefan Mândru, *„În zbor peste Odessa"* şi, mai ales, *„Roboţii Rusiei"* - autor fiind Mihai Spiridonică, un sensibil poet cunoscut în anii '40 şi astăzi complet uitat, din care extrag rândurile care susţin titlul articolului: *„Ţăranul rus este un robot. Este trist, sumbru, aidoma peisajului rusesc actual, fără cupole aurite de biserici scânteietoare la soare, fără troiţe la răscruci de drumuri."*

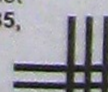
ÎN ULTIMUL NR. AL ZIARULUI, 6 din 5 febr. 1944, tot Mihai Spiridonică semnează articolul remarcabil atât prin conţinutul său cât şi ca formă: *„Bătrânii moldoveni, reacţionarii comunismului"*, alături de alte materiale incitante: *„Creştinii lui Stalin"* de Florin Andrei, *„Comunismul şi bolşevismul"* de Coriolan Bărbat, *„Regim sovietic şi regim românesc"* şi *„Mărturisirile unui scriitor rus"*.

În concluzie, **prin exemplele date, atât de variate, se poate spune că ziarul *„GLASUL NISTRULUI"*** apărut la Tiraspol şi apoi la Odessa, în cele 74 de numere ale sale, din intervalul 16 oct. 1942 - 5 febr. 1944, **a oglindit fidel, fără exagerări şi propagandă ieftină, fără incitări lipsite de argumente, rolul pozitiv avut de administraţia românească în refacerea economiei şi culturii în ţinutul dintre Nistru şi Bug.** Un rol benefic, pe multiple planuri, în legătură cu care atât istoricii cât şi cercetătorii de azi tac chitic, fiind încă robii fricii din fostul regim comunist de care nu s-au debarasat.

Un bun prieten, poliglot, vorbind nu mai puţin de 14 limbi, printre care şi rusa, căruia îi ofer lună de lună revista aceasta la care scriu cu plăcere, văzând munca plină de pasiune pe care o depun la realizarea serialului *"Românii la Odessa - 1941-1944"*, mi-a făcut o surpriză: mi-a prezentat o carte scrisă în limba rusă, de cca. 300 de pagini, care se referă la Odessa şi Transnistria ocupate şi administrate în cei 3 ani de către armata română.

Necunoscând limba rusă, fireşte nu pot să fac o recenzie a **cărţii apărute în 1985**,

intitulată *„În stânga Nistrului"*, având ca autor pe S.A. Gratinici.

Tot prietenul meu, fiind translator într-o delegaţie română aflată într-o vizită în Ucraina, mi-a relatat că amfitrionii s-au arătat miraţi că, deşi posedă o cantitate imensă de documente care se referă la Transnistria în timpul celui de-al doilea război mondial, nu au primit niciodată o solicitare din partea istoricilor români, ca arhiva să le fie pusă la dispoziţie pentru a fi cercetată.

Nu este de mirare, având în vedere cele spuse puţin mai sus despre istoricii noştri; **noi nu avem decât o singură carte despre războiul din Răsărit şi aceea scrisă în exil, în urmă cu peste 4 decenii, de către generalul Platon Chirnoagă.**

"BUGUL"

Ultimul ziar românesc apărut la Odessa pe care îl prezint este „Bugul". Subtitlul specifică că ziarul este *primul cotidian românesc din Transnistria*, redacţia aflându-se la Odessa, pe str. Regele Mihai 23, etaj 4, director fiind George Păslaru.

Anul II Nr. 41 — 6 pag. 30 pfenigi — Duminică 25 Aprilie 1943

BUGUL

PRIMUL COTIDIAN ROMÂNESC DIN TRANSNISTRIA

Anul I Nr. 1 — Preţul 20 Pf. — Duminică 30 August 1942

CUVÂNTUL ROMÂNESC

Şef-Redactor VALERIU OLANIUC — Gazetă de luptă şi afirmare naţională

МОЛВА

„GRAIUL"

Primul număr a ieşit din teascurile tipografiei în ziua de marţi 23 martie 1943.

Deşi este publicaţia românească cu cele mai multe numere apărute, 110, îmi este greu să fac o analiză asupra articolelor de aici, deoarece ziarul era axat aproape în totalitate în **redarea de ştiri scurte**, fireşte nesemnate.

Avea 4 pagini şi formatul unui tabloid de astăzi, fiind publicate **ştiri de pe front, din întreaga lume**, de la Tobruk din Africa până la Midway din Pacific, **ştiri culturale din Odessa dar şi de la Bucureşti şi Chişinău, informaţii sportive, preţurile din pieţe, filmele care se rulau la cinematografe etc.**

Frunzăresc la întâmplare câteva numere.

Cel din 21 mai 1943, NR. 51, nominalizează cinematografele din Odessa, numele lor fiind semnificative: *Doina, Axa, Oltenia, Bucureşti, Basarabia, România, Moldova, Scala, Victoria, Bug* şi *Luna*. O altă ştire scurtă din acest număr anunţă că până atunci **căzuseră la datorie nu mai puţin de 25 de generali români.**

NR. 65, din 7 iunie 1943 - ştirea cea mai amplă se referă la inaugurarea bulevardului şi parcului "România" şi la discursul ţinut cu acest prilej de către primarul Gherman Pântea.

NR. 67 anunţă pe cititori că la Katyn, lângă Smolensk, s-a descoperit o imensă groapă cu mii de soldaţi polonezi omorâţi în aprilie 1941 de trupele NKVD-ului.

Sunt publicate şi preţurile maximale din piaţa Odessa, la ouă, zahăr, slănină, brânză, smântână, lapte, sardele proaspete, scrumbii, cireşe, căpşuni, miere de albine etc. **Deci nici vorbă de foamete în rândurile populaţiei civile, de cartelă sau raţie.** Întâlnim şi un anunţ cu chenar: „Măcelăria asociaţilor Traian Popa, aflată în piaţa Privor, vinde carne ieftină cu 6 RRKS / kg în loc de 12 RRKS / kg" (RRKS, moneda aflată atunci în circulaţie în Transnistria).

O altă ştire: plajele de la mare, Langeron şi Arcada, au fost reamenajate şi redeschise, primind peste 15.000 de amatori de soare şi apă, un adevărat pelerinaj.

În fine, **ÎN NR. 75 din 20 iunie 1943** găsim şi o semnătură a lui Horaţiu Ionescu care publică o pagină de reportaj intitulată *„De la Odessa la Răbniţa lui Ştefan cel Mare, populaţia aclamă pe Mareşalul dezrobitor"*; o altă ştire, care personal mi-a făcut plăcere, se referă la Chiriac Dragomir, directorul Horticulturii, care pentru meritele sale a fost decorat de Gh. Alexianu, guvernatorul Transnistriei. Numele lui desigur că nu spune nimic, mie însă da: era vecinul meu de pe str. Ghiocei nr. 26, de care am mai amintit, condamnat după 23 aug. 1944 la ani grei de închisoare, procurorul, la proces, întrebându-l: "Ce-ai căutat acolo?"

La cinematograful *"Luna"* rula filmul *„Tovarăşul Kechs"*, iar la *"Moldova"*, *„Sufletele Păgânilor"*.

NR. 109 are ca principală ştire: ***„Asasinarea generalului Sikorski, şeful guvernului polonez în exil de la Londra"***. Se arată că „accidentul" cu avionul survenit la Gibraltar a fost de fapt **o crimă acceptată tacit de englezi la presiunea ruşilor** care vedeau în persoana gen. Sikorski un duşman întrucât îi acuza, pe bună dreptate, de invazia Poloniei de est la mijlocul lui sept. 1939 deşi între cele două ţări exista un tratat de neutralitate, şi de Katyn, unde a fost masacrată armata poloneză.

ULTIMUL NUMĂR AL *"BUGULUI"*, NR. 110, a apărut sâmbătă 31 iulie **1943,** cele mai multe ştiri referindu-se la demisia lui Mussolini din fruntea guvernului fascist, după o guvernare neîntreruptă de 21 ani.

Să fac o precizare: în acest ziar, de câteva ori pe săptămână se publicau ştiri care semnalau spargeri de locuinţe, furturi, tâlhării, şi uneori chiar crime. Multe dintre aceste cazuri erau rezolvate prompt de către poliţie care, în comunicatele date, specifica numele infractorilor şi pedepsele primite, în numai 24 de ore de la finalizarea anchetei. Sancţiunile erau dure, aidoma cu cea primită de Jean Valjan, eroul romanului "Mizerabilii" de Victor Hugo, care furase o pâine. Păstrând, fireşte, proporţiile, Saşa Kirilov care a furat noaptea 80 de sticle de la fabrica producătoare, a fost condamnat urgent la 3 ani închisoare, iar Ivan Feodorovici care, tot noaptea, a jefuit o bătrână luându-i paltonul şi un lighean, a primit 4 ani de privare de libertate. Ordinea şi siguranţa cetăţenilor trebuiau asigurate, iar sancţiunile, se ştie, sunt mult mai aspre în timp de război.

"MOLVA"

Dar la Odessa în timpul administraţiei româneşti au apărut un număr destul de mare de ziare şi reviste **în limba rusă**, lucru firesc dat fiind că marea majoritate a populaţiei era rusă şi ucraineană.

Dintre acestea, **spre exemplificare**, am răsfoit **cotidianul „MOLVA"** (în traducere românească *„GRAIUL"*), care avea redacţia pe str. Puşkin 32.

Era un ziar de format mare, elegant, cu fotografii clare, avea **mică publicitate** în care se inserau cereri de locuri de muncă, vânzări şi cumpărări, oferte medicale, ferpare însoţite de cruci, inaugurări de mici magazine alimentare, prestări de servicii, anunţuri inexistente în ziarele comuniste apărute la Odessa în perioada interbelică, atunci când tot comerţul era de stat şi nu particular. Predominau **fotoreportajele** care se refereau la repararea străzilor şi bulevardelor, a portului, a locomotivelor, a tractoarelor, a bisericilor, aspecte de la locul de muncă din uzine şi fabrici de tot felul, sădiri de pomi şi plantări de trandafiri, îndiguiri, caravane cinematografice activând la sate etc. În unele numere **apăreau şi texte în limba română** şi germană, acestea referindu-se la **Ordonanţe.** Bunăoară, în ziarul apărut în ziua de 24 oct. 1943 era publicată Ordonanţa nr. 3 care avertiza că *"se pedepsesc cu moartea tâlhăria sau furtul comise în timpul nopţii, nefiind absolviţi nici minorii între 15-18 ani, şi neacordându-se circumstanţe atenuante ca beţia, sărăcia sau furia de moment."* Ordonanţa trebuia citită duminica la sate, în faţa primăriilor sau poliţiei, ea fiind semnată de gen. de divizie Hugo Schwab şi lt col. Const. Pavelescu. Unele reclame sau articole de mici dimensiuni aveau texte scrise, în paralel, în limbile română şi rusă, cum ar fi invitaţia de a vizita magazinul de blănuri „Ursul alb", patronul fiind Pelz, cum ar fi punerea unei plăci de marmură comemorative pe zidul casei în care a locuit în iarna anului 1917 – 1918 Octavian Goga, poet şi om de stat.

Numărul din 16 oct. 1943 este un număr festiv, cu 12 pagini, axat pe aniversarea a doi ani de la cucerirea Odessei de către trupele române. Câteva pagini sunt scrise şi în limba română, cu articolele: *„Armata română a dezrobit populaţia Odessei de sub jugul sovietic"*, *„Creşterea calităţii vieţii"* - din care redau rândurile: „Întreaga populaţie a Transnistriei a primit în folosinţă pământ şi locuinţe, iar muncitorii şi slujbaşii localnici salarii sporite şi drepturi la pensie." Paralel se publică şi textele Ordonanţelor 137 şi 138, precum şi al Deciziei 4603.

După apariţia nr. 383 la 16 martie 1944, cotidianul *"MOLDA"* îşi încetează activitatea întrucât armata română s-a retras din Odessa.

"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

În Transnistria, în oraşul Balta a apărut, la 30 aug. 1942, ziarul *"CUVÂNTUL ROMÂNESC"*, gazetă de luptă şi afirmare naţională.

Sediul se afla pe str. Regele Mihai nr. 216, iar director era Valeriu Olaniuc.

DIN PRIMUL NUMĂR se distinge articolul *"Sfinţirea bisericii Sfânta Treime din oraşul Balta"* de unde se reţine că biserica impunătoare ca arhitectură a fost zidită în anul 1906 de arhimandritul Varlaam Cozulea, stareţ până în 1922, în acel an biserica fiind închisă şi transformată de către bolşevici în sufrageria Şcolii Tehnice! Noul stareţ era basarabeanul Sozima Cerchez care a slujit aici până în 1920.

NUMERELE de la 2 la 5 au intercalate în pagini şi texte în limba rusă. Semnalez articolul care înfăţişa munca de reconstrucţie a măreţei catedrale din oraş, apoi cel despre sfinţirea bisericii Maica Domnului din comuna Catargi, cel despre vizita în Balta a guvernatorului Transnistriei, Gh. Alexianu, ca şi cel în care este descrisă viaţa călugărului Inochenţie sau cel care prezenta deschiderea noului an şcolar în oraşul Răbniţa.

Numărul 8 are un variat conţinut; citez titlurile: *„Propaganda naţională în Transnistria"*, *„Se aprind făcliile credinţei"*, *„Gh. Duca Vodă, domn al Moldovei şi al Ucrainei"* (semnat de prof. D. Munteanu Râmnic), *„La Dubăsari au luat fiinţă cantinele şcolare"*, *„La Derebcin şi Vândiceni s-au inaugurat două fabrici de zahăr"*, *„Şi-a deschis porţile Liceul Românesc, cu şase clase, Regele Mihai"*, *„Sfinţirea bisericii din Galta"*, *„Nistru bătrân şi drag"* (poezie), şi scurte texte literare din clasicii români: Creangă, Eminescu şi Caragiale.

Numărul 13 din vineri 25 dec 1942 este special rezervat Sfintei Sărbători a Crăciunului, având titluri în culoare roşie : *„Viaţa creştină"*, *„De ce luptăm contra bolşevicilor"* sau *„Dorinţa românului de la Bug"* (semnat de cunoscutul culegător de folclor G.T. Niculescu Varone).

Numărul 14, care este şi ultimul, apare cu multă întârziere, la 1 aprilie **1943.**

Sunt relatate pe larg serbările de la Chişinău cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la unirea Basarabiei, precum şi decorarea guvernatorului Transnistriei, prof. Gh. Alexianu, cu înaltul ordin italian „Vulturul Romei". Se consemnează că la teatrul „I.L. Caragiale" din Balta a avut loc premiera piesei lui Caragiale, *„Năpasta"*, în limba rusă, actorii Elena Atemanova, Leonid Ghilcenko şi Victor Jukov achitându-se onorabil de rolurile lor.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

APEL LA RAŢIUNE (II)

(continuare din numărul trecut)

Românii s-au scârbit de guvernanţii şi politicienii din Bucureşti, indiferent de partidul sau nepartidul din care aceştia fac parte. Sentimentul general este că de la mareşalul Ion Antonescu încoace, nu a mai existat politician cinstit şi capabil în România.

Cum să înţelegem faptul că la 57 de ani de la prăbuşirea fascismului şi la numai 12 ani de la prăbuşirea comunismului se reglementează în urgenţă «interzicerea» organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist? De ce nu se reglementează mai ales şi mai întâi interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter comunist? Statul comunist a planificat, organizat şi condus vreme de 45 de ani un adevărat genocid contra naţiunii române.

Cât despre statul naţional-legionar (nu fascist - cazul Italiei mussoliniene), rămâne de văzut dacă acesta a existat cu adevărat în România. Pe hârtie, un astfel de stat a existat între septembrie 1940 şi ianuarie 1941. Practic lucrul este contestabil din cauza persecuţiilor care au urmat, antilegionare, din ce în ce mai antiromâneşti, din timpul celor patru ani fără două săptămâni, ai mareşalului Antonescu.

Proverbul «satul arde şi baba se piaptănă!» ilustrează de minune situaţia în care s-a pus guvernul ce a adoptat şi promulgat Ordonanţa nr. 31/2002. Ce vor să însemne referirile la rasism, xenofobie şi fascism din textul zisei ordonanţe?

Suntem un popor răbdător şi generos, o ţară extrem de tolerantă. Suntem atât de toleranţi, inclusiv cu cei ce nu o merită, încât aceştia au ajuns să ne considere proşti! ***Prea multa noastră toleranţă explică faptul că aproximativ jumătate dintre membrii guvernelor de după decembrie 1989 nu au fost şi nu sunt români.***

Românii însă au devenit cetăţeni liberi, într-un stat ce pretinde că ar fi *de drept*, NU de drepţi. ***Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate şi convenţii internaţionale, ca şi de art. 37 din Constituţie, au fost golite de orice conţinut şi anulate prin abuziva Ordonanţă de Urgenţă 31/2002.***

Art. 1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune precis care autoritate de stat este îndreptăţită şi împuternicită să constate «ura naţională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracţiunile contra păcii şi omenirii. Nu se ştie cine constată acestea, după cum nu se ştie nici cine, cum, în ce fel şi între ce limite trebuie să le combată!

Prea uşor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea cultului «persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiuitorul alogen vrea să ne interzică până şi pronunţarea numelui mareşalului-erou Ion Antonescu? Dacă da, ***cu ce drept vorbesc de infracţiuni contra păcii şi omenirii tocmai guvernanţii care, aflaţi acum în solda Americii şi a Pactului Nord-Atlantic (precum altădată în solda Uniunii Sovietice şi a Tratatului de la Varşovia), trimit armata română să ucidă patrioţii afgani şi irakieni ce îşi apără ţara şi interesele lor naţionale?*** Patrioţii afgani, patrioţii irakieni şi patrioţii palestinieni sunt aliaţii naturali ai poporului român. Fiecare piatră aruncată de un copil palestinian în Ţahal este aruncată în interesul întregii omeniri iubitoare de pace şi de justiţie! Fosta «luptă pentru pace» a Uniunii Sovietice a devenit acum «lupta pentru pace» a Americii şi a Pactului Nord-Atlantic. Cele prevăzute la litera «c» a art. 2 se aplică perfect armatei române ce luptă contra păcii şi a omenirii în Afganistan şi în Irak, pentru un pumn de dolari!

După apariţia O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat şi condamnat pentru promovarea cultului personalităţii criminalilor Stalin, Lenin sau Ceauşescu, prezentaţi şi lăudaţi de în diverse publicaţii, la televiziunea naţională sau la alte televiziuni centrale şi locale. Nu cumva se încalcă astfel în mod flagrant prevederile aberantei ordonanţe? O.U.G. 31/2002 ne cere, în ultimă instanţă, să ne prostituăm spiritualiceşte, să aplaudăm iarăşi ca «pinguinii» ce săreau pe lăbuţele din spate, inclusiv în nov. 1989, la cel de al XIV-lea Congres PCR.

După 22 decembrie 1989 ni s-au mai aruncat în ochi şi alte legiuiri idioate, trădătoare. Una dintre acestea, de exemplu, ne învaţă să scriem cuvântul «ţigan» cu doi de «r». Românii-s siguri că pe limba lor nu-i nevoie de nici un «r». Cine crede altfel, să-şi pună «r-ul » pe limba lui uscată şi deşertică, până l-o înghiţi deşertul cu totul.

In limba română cuvântul «ţigan » nu este peiorativ, cum ar fi de exemplu acelea de «cioroi» sau de «baragladină». Deşi peiorative şi insultătoare, acestea încă nu au făcut obiectul vreunei ordonanţe de urgenţă guvernamentală. Legiuitorul Adrian Severin, după numele conspirativ sub care operează de o bucată de vreme, ţine cu tot dinadinsul ca numele ţării noastre să se scrie cât mai de urgenţă «Rrominia». De ce? Ce are Adrian Severin cu România noastră?

Palestinizarea sau libanizarea României trece prin «rrominizarea» ei prealabilă, etapă pe care anumiţi coreligionari ai lui Adrian Severin o consideră deja încheiată. Meteahna asta evreiască datează de mai multă vreme, lucru pus în lumină, la vremea lor, de clasici precum Eminescu, Creangă, Caragiale sau Păstorel Teodoreanu.

Adevărul se dovedeşte cu argumente şi contra-argumente, nu prin ordonanţe guvernamentale, armată, poliţie, închisori, călăi şi trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la Bucureşti?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanţe de urgenţă, sunt în afara legii.

De îndată ce se va putea, de îndată ce naţiunea română îşi va fi recuperat suveranitatea uzurpată, aceste guverne, eventual parlamente, vor răspunde pentru înaltă trădare, în faţa legii!

Prea multa noastră toleranţă nu este prostie, nici nepăsare. **In trecut, această toleranţă excesivă a făcut posibilă cobaizarea României în cadrul experimentului comunist criminal**, planificat şi înfăptuit din iniţiativa şi sub conducerea talmudică a aceloraşi alogeni care, după ideologia şi minciuna comunistă, **încearcă să ne otrăvească acum cu o altă ideologie şi alte minciuni.**

Poporul Român aspiră la ***cercetare ştiinţifică şi exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent că ele plac sau nu plac unora***, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conţine, adevăr şi eroare ce vor ieşi la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdeauna, fără intervenţia nici unui fel de poliţie sau justiţie represivă în materie de gândire şi de cunoaştere. ***Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea ştiinţifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiceiuri, religii, superstiţii şi orice altceva.***

Faptul că toate popoarele lumii au avut la vremea lor ceva de reproşat evreilor este o dovadă că aceştia ar trebui să-şi vadă bârna din ochii lor mai întâi, să o lase mai moale cu isteria şi lecţiile.

Dacă cineva este cu adevărat nerăbdător să cunoască **un holocaust** sigur în proporţie de 100%, fără vreo cercetare specială, fără frica de a greşi, am pune la zidul infamiei holocaustice **bombardamentul atomic al celor două metropole japoneze Hiroshima şi Nagasaki, din aug. 1945.** Statele Unite ale Americii s-au făcut vinovate atunci de un holocaust nuclear adevărat! *Domnii noştri guvernanţi de la Bucureşti, dacă ţin la stima şi respectul Poporului Român, ar trebui să amintească asta partenerilor din Pactul NATO.* Când o vor face, îi vom stima. Până atunci, să îşi pună pofta-n cui!

Având în vedere Holocaustul Atomic ce apasă pe onoarea inexistentă a Americii, având în vedere isprăvile americane din Irak, din fosta Iugoslavie, Vietnam şi Afganistan, holocaustul contra Pieilor Roşii cărora le-au furat ţara, ne putem, pe bună dreptate, întreba unde şi-or fi pierdut minţile cei care au putut să fabrice o neserioasă, nedemnă, mincinoasă şi arbitrară definiţie numai pentru anumite holocausturi, nu şi pentru altele.

Popoarele ce încetează de a-şi stima conducătorii, legiuitorii şi guvernanţii sfârşesc prin a-i răsturna într-o bună zi.

Articolul 31 din Constituţia României: (1) *Dreptul persoanei de a avea acces la orice informaţie de interes public nu poate fi îngrădit.*

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetăţenii la dopaj şi îndoctrinare cu versiunile fabricate de poliţia politică a gândirii şi de foştii cacademicieni plini şi corespondenţi de la «Fane Babanu».

Este limpede că noua poliţie politică a gândirii şi nedemnii de magistratură pripăşiţi la salarii grase prin diversele parchete încearcă să distrugă orice carte, orice broşură, orice publicaţie, manuscris inedit sau alte informaţii de natură să apropie Poporul Român de adevărurile ce i se ascund.

De ce se ascund Poporului Român anumite adevăruri? Simplu: pentru a-l menţine pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană şi occidentală de azi.

Din perspectiva sceleratei Ordonanţe guvernamentale 31/2002 ştiinţa devine duşmanul poliţiei politice, care o combate pe toate căile ipocriziei democrate de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB.

Articolul 150 din Constituţie: (1) *Legile şi toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituţii.*

Conform acestei prevederi supreme, O.U.G. 31/2002, ce încalcă flagrant atâtea norme, principii şi drepturi consacrate prin Constituţie, nu ar trebui să fie în vigoare. Cu toate acestea, spre ruşinea sistemului judiciar, ocara autorităţilor româneşti şi a fiecărui magistrat încă integru, numita Ordonanţă guvernamentală dementă este considerată în mod greşit în vigoare.

Se pune întrebarea: Din care motiv, cetăţenii Uniunii Europene ce locuiesc în România nu ar avea aceleaşi drepturi ca ***cei din Germania, Anglia, Spania şi alte ţări, unde există numeroase organizaţii şi partide fasciste şi neo-naziste, care au dreptul legal la existenţă politică, care se exprimă liber, îşi fac propaganda lor, recrutează noi membri, organizează mitinguri şi demonstraţii?!*** Rezultă că Românii nu sunt egali cu ceilalţi cetăţeni ai Uniunii Europene, situaţie în contradicţie cu tratatele europene, intolerabilă din punctul de vedere al onoarei şi al demnităţii de Român!

Intrucât O.U.G. este dovada vie a dispreţului guvernanţilor şi al magistraţilor faţă de Legea fundamentală şi de actele internaţionale la care România este parte, orice Român responsabil, oricare cetăţean trăitor în România, are datoria să demaşte şi să lupte pe toate căile contra ei.

Cauza principală a Ordonanţei 31/2002 este slugărnicia acestor pigmei faţă de stăpânii lor din lojile masonice ale Occidentului.

Politicienii, magistraţii, poliţaii cu funcţii prea mari pentru creieruţul lor minuscul, trebuie să lase locul ocupat fraudulos, altora mai capabili. Numai în acest fel România a va putea evita în următorii 10 - 15 ani o destrămare în genul celei a fostei Iugoslavii. ***Dacă aşa ceva se va întâmpla, Poporul Român trebuie să ştie de pe acum că ne-am făcut-o singuri, prin politicienii trădători şi incapabili pe care trebuia să-i internăm demult în penitenciare şi azile de tâmpiţi. Incă din primăvara lui 1990!***

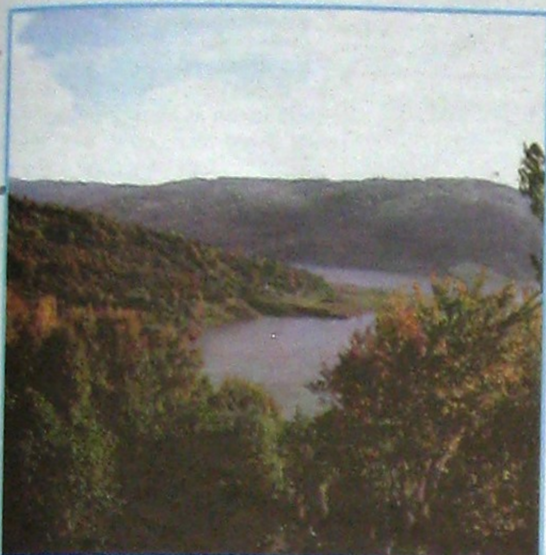
Teodor Usca, Oradea

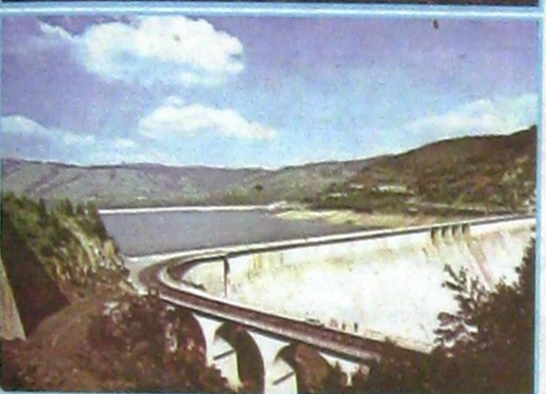
ZIG ZAG PRIN ȚARĂ: CIRCUIT ÎN JUD. NEAMȚ

(continuare din pag. 4)

BICAZ

Pornim din nou la drum şi din ce în ce se vede mai bine barajul aflat la IZVORUL MUNTELUI, la 6

km depărtare de centrul oraşului BICAZ.

Construcţia barajului a început în 1951; cota fundaţiei este la 20 de metri sub albia râului, înălţimea este de 120 m şi lungimea de 435 m, cu o capacitate de peste un miliard mc de apă, baza sa având o lăţime de cca. 100 m. Lungimea lacului are peste 36 km, iar suprafaţa lacului, la cota maximă, este de 440 kmp şi o adâncime de 90 m în preajma barajului de la Izvorul Muntelui. Tunelul are intrarea la circa 1 km de baraj şi este lung de 5 km, apele ajungând de aici la hidrocentrala Stejaru.

Trecem de oraşelul Bicaz şi ne îndreptăm spre locul de unde am pornit circuitul, lângă Piatra Neamţ. **Vom mai face trei popasuri, toate la mănăstiri:** din comuna Viişoara urcăm în serpentine pe un drum secundar până la MĂNĂSTIREA BISERICANI, în apropierea ei aflându-se, în mijlocul unei păduri seculare, la cota de 650 m, un sanatoriu TBC.

Mănăstirea a fost începută de **Ştefan cel Mare** la 1498 şi terminată şi împodobită cu daruri de Ştefăniţă Vodă (1517-1527).

Constantin Dimitrie Moruzi a refăcut-o în 1782 în forma în care se vede azi.

A doua mănăstire pe care o vizităm este PÂNGĂRAŢI.

Pe fundaţia unei foste mănăstiri care a ars în 1461, **Alexandru Lăpuşneanu** a zidit alta „cu tot rostul". Apoi aceasta a suferit modificări, vistiernicul lui Vasile Lupu, pe nume Şoldan, a zidit actualul lăcaş ortodox, construcţie neobişnuit de înaltă.

Biserica a fost din nou supusă renovării, tot radicale, fapt ce s-a terminat în urmă cu 4 ani, ea prezentându-se credincioşilor într-o postură de admirat.

Tot la Pângăraţi, după marea hidrocentrală electrică de la Stejarul, se află prima din salba celor 12 hidrocentrale care străjuiesc albia de beton a Bistriţei ce duce la Bacău.

Ultima mănăstire pe care o vom vizita se numeşte Bistriţa (*atenţie, mai există una cu acelaşi nume, tot seculară, dar în jud Vâlcea*).

Se ajunge la ea părăsind şoseaua naţională, circulând pe o alee străjuită de plopi, cale de 2 km, şi apoi printre livezi şi case îngrijite, cu muşcate la ferestre.

Biserica din piatră a fost ridicată în 1407 de către **Alexandru cel Bun** care contribuie cu danii la înzestrarea mănăstirii, iar în 1428 îi supune 59 de biserici din diferite sate boiereşti. În 1432 voievodul şi-a găsit locul de veşnică odihnă aici; mai înainte, în nov. 1418, a fost înmormântată Doamna Ana, soţia lui Alexandru cel Bun.

Mănăstirea Bistrița

Apoi Ştefan cel Mare a zidit turnul-clopotniţă (1498), clădire masivă cu plan pătrat, sprijinit la colţuri de patru contraforturi treptate. La primul etaj al turnului se află o capelă, iar la etajul 2 un muzeu de artă feudală cu icoane din sec XVI - XVIII şi alte obiecte, precum şi cele două clopote donate de Ştefan cel Mare în 1491 şi 1494.

În 1546, în timpul domniei lui Petru Rareş, s-a ridicat turnul de la intrare şi clădirea alăturată lui. Apoi în 1554 **Alexandru Lăpuşneanu** a refăcut-o în întregime, aşa cum ne apare azi.

La mănăstirea Bistriţa s-a întocmit cel dintâi letopiseţ scris în ţările române, „Letopiseţul anonim al Moldovei" cuprinzând pe scurt, cronologic, domni şi evenimente istorice dintre anii 1359-1506 din Moldova.

Cheile Bicazului

Am ajuns şi la PIATRA NEAMŢ, locul de unde am luat startul. *De aici ne îndreptăm spre "casele noastre*, unde ne vom gândi cu multă plăcere la locurile minunate, atât de variate, pe care le-am vizitat.

La întoarcerea spre Bucureşti se poate face un ocol de câteva zeci de km pentru a trece prin spectaculoasele ***Chei ale Bicazului:***

Îmi fac însă *„mea culpa"*: am uitat să includ în circuitul nostru Mănăstirea Horaiţa - pe care trebuia să o vizităm prima.

MĂNĂSTIREA HORAIȚA

Se află aproape de Piatra Neamţ, pe drumul ce duce la Tg. Neamţ, înainte de Agapia şi Văratec, pe un drum forestier, bine întreţinut, ce se afundă în pădure de la marginea comunei Crăcăoani.

Mănăstire de călugări cu hramul "Botezul Domnului", ctitorie din 1824 a arhimandritului Irinarh Roset pe locul unei biserici de lemn din sec. al XV-lea, este o construcţie masivă din piatră şi bolţi de cărămidă, pe fundaţie de piatră cu zidurile de peste 1,5 metri; a fost rezidită în 1867 de arhimandritul Iermoghen Buhuşi, pe locul unei biserici din lemn. Paraclisul din curtea mănăstirii este mult mai vechi (1725).

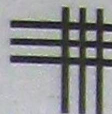
Catapeteasma se situează în afara regulilor iconografice cunoscute, având şi o structură deosebită. Este alcătuită din trei segmente frumos sculptate şi din două arcade suprapuse: una cu icoane pictate, situată deasupra, şi cealaltă alcătuită din motive florale sculptate. Dar ceea ce surprinde cel mai mult este prezenţa unui amvon de formă ovală, plasat în partea superioară a iconostasului. O scară centrală duce din altar la acest amvon.

Mai sus, pe o stâncă, se află ***Schitul Horăcioara***. Merită să-l vizitaţi!

Interiorul Mănăstirii Horaița

Diverse

CĂRȚI LEGIONARE DONATE ACADEMIEI ROMÂNE

Se știe că istoria care nu se bazează pe documente autentice, ci doar pe interpretări subiective, fără suport credibil, nu este istorie, ci făcătură. Documentul stă la baza veridicității, fie că el place sau nu.

Cititorii revistei noastre au observat lesne că noi, în toate articolele ce se refereau la presa legionară din perioada interbelică sau la războiul din răsărit dintre anii 1941-1944, am exemplificat cu publicațiile din acea vreme, atașând chiar și copii xerox ale ziarelor și cărților. De exemplu, am reprodus titlurile celor 15 ziare care aveau titlul comun „Garda de Fier" la care se adăuga numele județului în care apăreau, apoi ziarele românești și cărțile care au apărut la Odessa, total necunoscute datorită lipsei de interes a istoricilor noștri. Vom continua în numerele următoare ale publicației să prezentăm reviste de înaltă ținută, cum ar fi cele apărute la Cernăuți: „Însemnări sociologice" și „Iconar", precum și primul ziar legionar, „Pământ strămoșesc", prin ștergerea prafului depus decenii la rând pe acestea, întrucât avem mulți cititori care apreciază atât conținutul cât și munca depusă de întregul nostru colectiv de redacție. Așa cum spunea Nae Ionescu,

Corneliu Codreanu
AUFZEICHNUNGEN IM KERKER

Martyrium und Tod des heroischen Schöpfers und Führers der Eisernen Garde Rumäniens

Corneliu Codreanu
MANUAL DEL JEFE

CORNELIU-Z-CODREANU
LA GARDE DE FER
Editions Prométhée
Paris

„ne-am «adăpat» direct de la izvoare", adică din cărțile aflate în rafturile *Bibliotecii Academiei Române*, toate, fără excepție, aflându-se până acum 18 ani la fondul „interzis".

***„Cuvântul Legionar"*, pe care îl trimitem lună de lună *Bibliotecii Academiei Române*, este cunoscut și apreciat de către conducerea instituției.** El a creat o punte de legătură și totodată permisiunea ca, permanent, să putem face fotografii și copii xerox după materialele cercetate.

În urmă cu două săptămâni am donat Bibliotecii Academiei Române un număr important de cărți legionare, cele mai multe apărute în exil, ale căror titluri nu figurau în fișierele consultate de cititori. **Cărțile sunt editate în limbile germană, franceză, italiană și spaniolă, având ca autori pe Corneliu Zelea Codreanu**, Constantin Papanace, Vasile Iasinschi, Constantin Dumitrescu-Zăpadă, Ion Tolescu și alții. Au fost imediat trecute în fișiere, putând acum fi cercetate de cei interesați de fenomenul legionar. *(Alăturat reproducem doar trei dintre copertile cărților donate Academiei Române.)*

Intenționăm ca în viitorul apropiat să mai donăm Bibliotecii Academiei Române un alt lot de cărți legionare, scrise în limba română de data aceasta, apărute tot în exil.

Emilian Georgescu

***

IN MEMORIAM HORIA ZELEA CODREANU

CĂPITANUL a fost strangulat de jandarmi în pădurea TÂNCĂBEȘTI în noaptea de 29/30 nov. **1938;**

un an mai târziu, unul dintre frații săi, ing. ION ZELEA CODREANU, a fost asasinat la HUȘI, în masacrul antilegionar din noaptea de 21/22 sept. **1939**);

peste încă un an, pe data de **13 iulie 1941, a** fost asasinat alt frate al CĂPITANULUI, **ofițerul HORIA ZELEA CODREANU**, la vârsta de 36 de ani, **tatăl lui NICADOR** ZELEA CODREANU.

(Ceilalți doi frați ai Căpitanului, av. DECEBAL și CĂTĂLIN Zelea Codreanu, au executat 16 ani de detenție nejustificată sub regimul comunist, de aceasta nefiind scutită nici măcar sora Căpitanului, IRIDENTA.)

HORIA ZELEA CODREANU era unul dintre martori în procesul asasinatelor de la Jilava; pe data de 14 iulie 1941 urma să facă "niște declarații incendiare" (după propriile-i spuse, consemnate în dosarul de la Tribunalul București, la audierea din data de 10 iulie), dar n-a mai apucat: cu o zi înainte, pe 13 iulie, **a fost împușcat chiar în fața casei sale** din cartierul Tei din București. Autorul nu a fost descoperit niciodată.

Se presupune că asasinatul a avut loc din ordinul șefului Serviciului Secret de Informații, Eugen Cristescu, un antilegionar notoriu, care vroia să împiedice revenirea Mișcării pe scena politică, având în vedere faptul că, după sângeroasele evenimente din ian. 1941 și fuga peste graniță a "Comandantului" H. Sima, gen. Antonescu vroia să reia tratativele cu Mișcarea Legionară. Până atunci fuseseră deja invitate la Președinție o serie de personalități foarte cunoscute în mediul legionar: preot comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borșa, comandanții legionari avocați Augustin Bidianu și Alexandru Constant (acesta din urmă fost ministru al Propagandei în timpul statului național-legionar), instructorii legionari dr. economist Gh. Ciorogaru și doctor V. Noveanu etc., adică personalități la antipodul fostului șef compromis, H. Sima.

HORIA ZELEA CODREANU, ofițer de carieră, frate al Căpitanului (care fusese sechestrat de Poliția Legionară a lui H. Sima în nov. 1940 și fusese eliberat la intervenția gen. Antonescu), oferea garanția morală necesară pentru relansarea Mișcării pe vechile baze; în plus, făcea propagandă legionară și, cum am mai spus, era un martor incomod în procesul asasinatelor de la Jilava.

Înmormântarea lui Horia Zelea Codreanu a fost de pomină: îmbrăcat în cămașă verde, cu centură și diagonală, pe un catafalc verde, a fost **însoțit pe ultimul drum de cca. 15.000 de persoane,** a fost prohodit la Biserica Sf. Ilie Gorgani și dus la cimitirul Reînvierea din cartierul Colentina; acesta însă era **înconjurat și înțesat de jandarmi**; *la cca. 20 de metri de groapă era montat un cuib de mitraliere;* când asistența a început să intoneze *"Imnul legionarilor căzuți"*, jandarmii **au tras rafale în aer**, somându-i pe toți să se culce la pământ; singur prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, a rămas în picioare, drept, neclintit, cântând.

La ieșirea din cimitir participanții la înmormântare au fost legitimați, iar cei care n-au putut să demonstreze vreun grad de rudenie cu familia Zelea Codreanu au fost reținuți. A fost al doilea val de arestări masive de după sângeroasele evenimente din ian. 1941.

Nicoleta Codrin

***

INEDIT

Răsfoind colecția renumitei reviste legionare, "VATRA", care a apărut timp de 44 de ani în exil, la Freiburg, editată de instructorul legionar dr. Petre Vălimăreanu, am găsit un fragment dintr-o poezie necunoscută chiar și legionarilor, scrisă de poetul Mișcării:

IMNUL DECEMVIRILOR

- fragment -

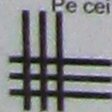
RADU GYR

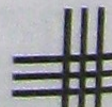
O, Neam al meu, bătut cu viscol și cenușe,
În lanțuri, sub zăvoare, ai gemut,
Și când ai vrut să frângi robie și cătușe,
Trădarea a venit și te-a vândut.

Ce greu blestem și ce osândă
Ți-a scris cu sânge-nalta stea!
Mișei și slugi s-au strâns cu toții ca să vândă
Pe cei ce vrură mântuirea ta.

S-a-nvolburat Mihai, ca un puhoi de munte;
La Turda prin trădare a căzut.
Și Tudor, când porni Fanarul să-l înfrunte,
Trădarea a venit și l-a vândut.

Se frânse Horia pe roată,
Pieri Ion Vodă sfârtecat.
Panduri și moți creșteau din flăcări și din piatră,
Dar Iuda mișelește i-a trădat.

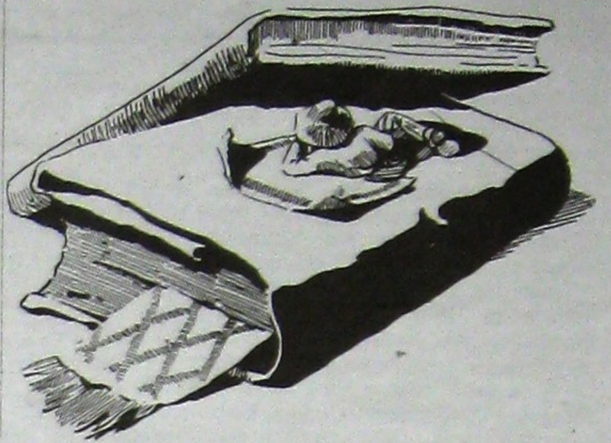

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: *"Care era programul de guvernare al Mişcării Legionare (liniile generale)?"*
a fost dat de Iulian Mareş din Bucureşti, 30 de ani, care a câştigat cartea " "*Circulări şi manifeste*" – Corneliu Zelea Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Programul legionar - despre care nici nu se vorbeşte, spunându-se – în mod mincinos - că n-ar fi existat, a fost obiectul luptei între clasa înstrăinată a politicienilor, şi legionari.

PRIMUL PUNCT DIN PROGRAMUL LEGIONAR era acumularea de forţă, şi apoi utilizarea ei.

Începând cu 1935, când Legiunea avea deja o elită formată, iar curentul legionar luase amploare în ţară, începuse a se gândi la programul de guvernare.

PROGRAM EDUCATIV, NAŢIONAL ŞI CREŞTIN

Primul punct – şi cel mai important – pentru Mişcarea Legionară era REFORMA OMULUI, pentru că, aşa cum spunea şi Corneliu Zelea Codreanu în "Cărticica şefului de cuib", "***Ţara aceasta piere din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe***." – **ceea ce este valabil şi azi.** Un program de guvernare nu e suficient, ci **trebuie să ai cu cine să-l aplici:** este necesară întâi educarea celor care vor opera în teren, care vor guverna, adică modelarea unor oameni printr-un program de educaţie eroică şi creştină, pentru că şcoala dezvoltă numai calităţile de intelect ale tineretului, pe când Mişcarea Legionară dezvoltă virtuţile de caracter, luând ca model armata. Nu este o întâmplare faptul că structura Mişcării a fost inspirată de armată, pentru că aceasta, pe lângă funcţia de apărare a graniţelor şi a independenţei naţionale, are şi o funcţie educativă, învăţând tineretul nu numai disciplina, ci şi tenacitatea, efortul, disciplina, camaraderia, onoarea.

PROGRAMUL SOCIAL:

- organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani prin învăţătură şi educaţie, pentru că oraşele sunt centrele nervoase ale statului şi clasa conducătoare se creează la oraş.

- crearea unei noi elite româneşti bazată exclusiv pe merite proprii, pe virtuţi de caracter, pe integritate morală şi pe profesionalism, pentru a nu mai putea fi coruptă de străini; formarea de cadre creatoare, capabile şi incoruptibile.

(Este ştiut că prosperitatea şi progresul unei ţări este dat de clasa de mijloc: cu cât aceasta are o pondere mai mare, cu atât nivelul de trai este mai ridicat, ori străinii şi masonii tocmai aceasta urmăresc în vederea subjugării României: acapararea clasei de mijloc.

Condiţiile ca tinerii să fie şi să rămână incoruptibili erau: exemplul celor de la vârf şi dreptatea socială în ţară - de exemplu, atunci când din muncă se poate acumula capital.

România nu va fi salvată niciodată dacă nu se va cultiva incoruptibilitatea - adică un număr de cadre de conducere care să servească societatea în mod dezinteresat.)

- dreptatea socială: armonie socială, nu se admitea lupta dintre clase.

Mişcarea preconiza ca jefuitorilor dovediţi ai banului public să li se confişte averile.

Tocmai conducătorii trebuie să trăiască în sobrietate, ca să existe dreptate socială şi prosperitate generală.

PROGRAMUL ECONOMIC

- industria: dezvoltarea numai a acelor ramuri industriale pentru care există materii prime în ţară, şi care pot concura pe plan mondial. Complementaritatea economiei româneşti cu a celorlalte ţări europene. Nu industrializare forţată, nici industrie de avangardă sau industrie de vârf. (Se studiau cărţile prof. univ. cu orientare de dreapta, Mihail Manoilescu - modelul corporatismului.)

- agricultura: legionarii nu concep ţărani fără pământ, ci numai ţărani proprietari, întrucât proprietatea face parte din personalitate şi întrucât **satul este matca oricărui stat**; fără pământ, în aer, nu se poate realiza nimic. Nu se admit, în schimb, latifundiile. Cele mai mari proprietăţi admise de Mişcarea Legionară erau de 100 - 200 ha, proprietăţi care să poată achiziţiona utilajele pentru a putea face agricultură intensivă şi pentru a diversifica culturile; transformându-se în ferme model, cu caiet de sarcini întocmit de Ministerul Agriculturii în folosul proprietarului, dar şi în scopul dezvoltării industriei alimentare.

(Se preconiza introducerea unei legi - legea Walter Darre, care s-a aplicat în Germania, prin care terenul gospodăriei familiale să nu se împartă între moştenitori, pentru a se evita fărâmiţarea, ci să se transmită numai unuia dintre copii, care să despăgubească pe ceilalţi întreţinându-i la oraş, pentru ca neamul românesc să recucerească oraşele acaparate de străini.

Terenul ţăranului se împarte între copii, ajungându-se deja ca la următoarea generaţie să revină mult mai puţin de persoană: cam aşa arată acum proprietatea agrară din România, fărâmiţată: un milion de proprietari, fiecare cu câte un hectar sau două, insuficient pentru a face agricultură.)

- reforma creditelor: cei selecţionaţi prin studii şi comportament moral şi creştin urmau să primească credite fără să fie necesar a avea mulţi bani depuşi în bănci: astfel, munca salariată putea crea capitaluri; tineretul universitar putea avea certitudinea că va putea fonda ceva la sfârşitul studiilor, va putea face parte din clasa de mijloc, care urma să devină astfel una productivă.

Din cauza neacordării de credite, în general - ca să nu vorbim de credite avantajoase - necesare pentru lucrul pământului, ţăranul şi agricultura României se duc de râpă. Orice întreprindere trebuie pornită cu un capital.

După legea de acum creditele se dau în funcţie de capitalul depus; ori copiii de ţăran român nu au de unde să depună capital, salariile de neputând acumula capitaluri.

În viaţa unui stat cea mai importantă lege nu este, aşa cum s-ar părea, CONSTITUŢIA, sau, mai bine-zis, nu numai aceasta, ci şi LEGEA ELECTORALĂ şi LEGEA CREDITELOR.

- Politica internă: introducerea răspunderii oamenilor politici de la conducerea ţării pentru acţiunile lor care implică ţara: dacă distrugi un om eşti pedepsit, dar dacă distrugi o ţară?!

Mişcarea Legionară milita pentru drepturile naturale ale omului: dreptul la sănătate, la educaţie şi dezvoltare, la justiţie. Dar credea şi în drepturile care provin din îndeplinirea obligaţiilor, pentru că interesul general al societăţii are prioritate asupra intereselor particulare ale omului, cu condiţia să nu prejudicieze drepturile naturale legitime ale omului.

- Politica externă: Mişcarea Legionară a preconizat întotdeauna alianţă cu statul care putea garanta integritatea şi suveranitatea României întrucât este un stat mic, aflat la confluenţa dintre Orient şi Occident.

Mijloace practice de realizare a programului:

- Frăţia de Cruce
- taberele de muncă
- comerţul legionar
- înfiinţarea unei şcoli de prefecţi şi a alteia de primari (pentru că: "dacă trebuie şcoală pentru a conduce un tramvai, cum se poate să nu trebuiască şcoală pentru conducerea unui sat, oraş sau judeţ?!" – Corneliu Zelea Codreanu – "Circulări şi manifeste")

Toate acestea au fost, de fapt, obiectul luptei între clasa înstrăinată a politicienilor, şi legionari.

Sociologii, avocaţii, economişti legionari studiau necontenit un proiect de program de guvernare. **Eficienţa Mişcării** constă nu numai în faptul că "a prins" adevărul istoric, dar că a **găsit şi soluţiile.**

Când politicienii s-au convins că Legiunea este capabilă să realizeze ceea ce ei nu puteau - sau nu vroiau - au devenit categorici în a o extermina.

Asasinarea Căpitanului şi a marii părţi a elitei legionare a oprit totul în faza de proiect.

Căpitanul a dovedit, prin toată viaţa lui, de zi cu zi, şi prin moartea de martir, că toate acest ea nu au fost o simplă figură de stil. Idealismul tineretului a fost şi va fi singura soluţie.

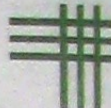
ÎNTREBAREA LUNII IULIE: Care sunt calităţile pe care trebuie să le aibă un <u>şef</u> legionar?
PREMIU: Doctrina legionară – texte alese

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.:** (021) 322 3832

Vlad Pogorevici din Suceava, vechiul şi valorosul nostru corespondent: Am primit scrisoarea şi copia după diploma dvs. oficială de luptător în rezistenţa anticomunistă, precum şi frumoasele fotografii ale troiţei ridicate de legionari în spatele Tribunalului. Publicăm alături una dintre ele. Bineînţeles, am fi preferat ca pe placă să se precizeze cuvântul "legionari", dar suntem convinşi că dacă ar fi apărut acest cuvânt, nu primeaţi aprobarea ridicării troiţei. De fapt, foarte multă lume ştie că atunci când vorbeşti de „rezistenţă anticomunistă", de „cei care au suferit în temniţele şi lagărele comuniste", este vorba de legionari.

Troiţa ridicată în memoria luptătorilor din rezistenţa anticomunistă - Suceava

Dl. Marta Ioan – Sibiu: Scrisoarea dvs. este plină de critici la adresa actualei guvernări şi cu cele mai multe observaţii suntem de acord întru totul. Aveţi însă şi afirmaţii care se deosebesc de părerile noastre: „Băsescu, care a anulat secretele, a desfiinţat total matrapazlâcurile, prin dreptul de a avea acces presa la ele" - trebuie să vă hotărâţi într-un fel: ori corupţia este peste tot, în justiţie etc., etc., ori tovarăşul Băsescu a desfiinţat toate matrapazlâcurile! „Este meritul lui Băsescu în folosul populaţiei obidite"! - v-am citat. Cu riscul de a vă pierde ca cititor, vă întreb: cum se vede activitatea lui Băsescu, cum o simte populaţia obidită? Să vă uitaţi în casa şi în punga dvs. Practic, din ce a făcut Băsescu, aţi adăugat un nasture la avutul dvs.? Păi corupţia e în floare, noi „tragem mâţa de coadă" şi dvs. sărutaţi mâinile lui Băsescu dacă îl prindeţi în Piaţa Sibiului! D-le Marta Ioan, sunteţi păcălit şi îmi pare rău. Vă mai întreb: câţi dintre marii afacerişti, baroni locali, căţeii care roiesc în jurul lui Băsescu şi îşi fac afacerile pe spinarea românului, au ajuns în justiţie? De ce marii hoţi prieteni cu Băsescu îşi văd liniştiţi de marile furtişaguri? De ce toţi „prinşii" de o justiţie la dispoziţia preşedintelui prin Constituţie sunt numai de la alte partide decât al lui? Dacă este "un bun român", de ce este de acord că românii, în frunte cu dvs. şi cu mine, sunt vinovaţi de un „holocaust" împotriva minorităţii evreieşti în anii războiului? Dacă este cinstit, de ce îşi numeşte fata şefa Tineretului PDL, când respectiva a făcut o facultate şi nu ştie să vorbească româneşte corect? Nu ştiu, vă veţi supăra, nu vă veţi supăra, sunteţi păcălit. Şi dacă alţii s-or lua după dvs., nu e bine! Închei spunându-vă că pe aceeaşi poziţie de ordinari se află şi Tăriceanu cu găştile lui, şi Iliescu cu găştile lui, şi dacă o să mă întrebaţi: „Bine, şi atunci ce facem?", o să vă replic că măcar ne abţinem să devenim pupători de mâini murdare!

Dl. Emil Perşa – Cluj (un „voievod al poeziei româneşti"): De fiecare dată dl. Nicador Zelea Codreanu primeşte cu emoţie şi cu mare bucurie corespondenţa dvs. şi nu socoteşte suficient să vă publicăm ici şi colo câte o poezie, căci se întreabă câte sunt şi ce se întâmplă cu ele. Pe dânsul îl interesează conţinutul "versurilor albe" compuse de dvs.: îl găseşte impresionant. Deşi este la fel de sărac precum trei sferturi dintre români, vă face o propunere: pe banii proprii este dispus să scoată o broşură cu poeziile dvs. legionare şi să le ataşeze la revista noastră în una din lunile care urmează. Bineînţeles că nu veţi primi nici cinci bani, aşa cum noi nu vom lua cinci bani pe ele. Dacă vă interesează, scrieţi sau telefonaţi; poeziile le vrem însă în formă electronică. Aşteptăm veşti.

Dl. Horaţiu Bob – Timişoara: Ne cerem scuze pentru întârziere, dar am rămas de-a dreptul descumpăniţi de conţinutul articolului din „Rost", pe care nici nu putem să îl calificăm. Aberaţiile, insultele şi invenţiile la adresa Mişcării Legionare şi în special a lui Corneliu Zelea-Codreanu depăşesc orice am citit până acum în cele mai ostile publicaţii sau aşa-zise studii. Am vrut iniţial să combatem murdăria de acolo într-un material mai vast, dar ne puneam în situaţia de a exemplifica, deci de a pune şi noi pe hârtie afirmaţiile sfertodoctului Ilie Gulică. Între timp, interesându-ne în mediile gazetăreşti, am aflat cine sponsorizează revista „Rost", ce rost are şi pe cine găzduieşte când subiectul este antinaţionalist. Omul din spatele revistei este fostul şef al S.R.I., Ion Talpeş, în mod evident mare specialist în diversiuni - având în vedere meseria sa, iar tov. Ilie Gulică - un fost sau încă angajat al S.R.I. (nu ştim precis), care, pentru a trece doctoratul, avea obligaţia să aibă o lucrare publicată. Mâine-poimâine dascăl la nivel universitar, va distruge şi ce a mai rămas, dacă a mai rămas ceva, dintr-o istorie corectă a românilor. Cât despre „sursele" sale, sunt pe măsura lucrării publicate, cu mici excepţii. Noi însă ne-am obişnuit cu aceste atacuri la adresa Mişcării, pe care le suportăm încă de la apariţia ei; ele ne certifică existenţa şi faptul că suntem percepuţi încă în mediile duşmanilor ca nişte apărători incoruptibili ai românismului şi creştinismului.

Ionel Murar – Tormac (Timiş): Vă mulţumim pentru bogata dvs. corespondenţă. Multe din scrisorile dvs. sunt interesante, cu talent de prozator. Ne prezentaţi în termeni reali şi atractivi cioburi de sticlă spartă de fostul regim şi de actualii urmaşi care nu pot nicicum să se detaşeze de comunism, de antiromânism, de anticreştinism. Sticla era viaţa noastră, poate aşa cum ar fi trebuit ea să fie: rotundă, transparentă, curată, poate şi puţin strălucitoare, plină de conţinut. Au golit-o de conţinut şi nu s-au mulţumit cu atât: trebuia să o spargă pentru ca cei ce urmau să vină să nu ştie nici măcar ce formă trebuia să aibă viaţa noastră. Ne-au rămas cioburile, fiecare cu ale lui, ca o moştenire preţioasă. Dar să coborâm în prezent: un articol trebuie să exprime linia politică şi de acţiune a publicaţiei, să exprime în prelungire, de la un număr la altul, poziţia şi preocupările Mişcării Legionare.

Un posibil camarad din Râmnicul Sărat (cu care nu am vorbit faţă în faţă niciodată): Pentru noi legionarii, oraşul dvs., văduvit de cele mai elementare mijloace de supravieţuire, reprezintă, cu închisoarea în care au stat cei mai buni fii ai Neamului Românesc în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, un fel de Mecca al Mişcării Legionare. Am fost de multe ori aici, în trecere, dar o singură dată am vizitat închisoarea. Păşind prin aceasta am avut senzaţia aproape fizică a Căpitanului şi a martirilor sacrificaţi acolo pe altarul planurilor de cotropire iudaică. Faptul că mai există o lumânare care arde în sufletul unui singur om poate, în acel oraş al speranţelor şi tragediilor legionare, după atâţia ani, ne face să socotim îndreptăţită convingerea Căpitanului că drumul spre îndeplinirea idealurilor legionare nu poate fi oprit nici de mână omenească, nici de uneltire diavolească. Să vină cei ce cred nelimitat în dreptatea Legiunii! Să ne contactaţi!

Triţa Predoi – comuna Vădăstriţa (Olt): Revista noastră se numeşte, după cum vedeţi, "Cuvântul Legionar", deci se poate înţelege că nu aţi văzut vreunul; de citit, nici vorbă, şi tocmai de aceea ne stârneşte nedumerire cererea dvs. Nu punem la îndoială faptul că bunicul dvs. a fost şef de cuib şi a făcut închisoare în timpul regimului comunist. Mai scrieţi-ne o dată sau vorbiţi la tel. cu Nicador Zelea Codreanu, la nr. de tel. 021-242 54 71, după ora 18, cu taxă inversă.

Grigore Popovici – Rădăşeni (Suceava): Vă felicităm pentru tipărirea noii dvs. broşuri de poezii şi amintiri, minunându-ne de filonul nesecat de inspiraţie. Dar vă întreb: ce rost are să mai faceţi critica politicienilor şi a societăţii actuale, din moment ce procedaţi cum procedaţi? De ce vă miraţi că suntem unde suntem, când dvs. modificaţi propria poezie legionară în "pastel inofensiv" pentru a participa la un oarecare concurs de poezie, motivând că "legionarii nu sunt agreaţi"?! Ce e mai important: un amărât de concurs local, sau propriile convingeri? Vedeţi, aşa se întâmplă de mai bine de jumătate de secol: fiecare vrea ba să câştige un concurs, ba să fie avansat, ba să n-aibă probleme etc. Aşa a fost posibil tot ce s-a întâmplat până acum în istoria ţării noastre. Păcat! Măcar de la simpatizanţi avem mai multe "pretenţii". Oamenii ne scriu că abia aşteaptă să vadă "ţara înverzită de legionari", dar nu se implică nici cât negru sub unghie. Ei stau frumuşel deoparte şi aşteaptă ca legionarii să rezolve problemele României. Ei "aşteaptă" (ce?! şi până când? până când nu va mai exista România?), le e teamă (şi de umbra lor)! Păi de unde atâţia legionari, când toţi stau ca struţul cu capul în nisip? "Din pământ, din iarbă verde"!

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Adrian Tănase, Ştefan Hâncu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

